

ለዎችን በማግኘት የሚገበይ ትምህርት

ሉቃስ 18

በእንግሊዝ የመንግሥት ባለ ሥልጣን የነበሩት ሎርድ ፔስተርፊልድ፡ «ትምህርት ሊገኝ የሚችለው ለዎችን በማንበብና የተለያዩ የሰዎች እትሞችን በማጥናት ብቻ ነው» ብለው ነበር።

ይህንን ያሉት ስለ «ዓለም እውቀት» ቢሆንም፡ ቁም ነገሩ ለመንፈሳዊ እውቀትም የሚጠቅም ነው። በዕለታዊ ሕይወትም ይሁን በታሪክ፡ በግለሰቦች የሕይወት ታሪክ ወይም በልብ ወለድ «የሰብእናን መጽሐፍ» ከማንበብ ብዙ ትምህርት ማግኘት ይቻላል።

በዚህ ምዕራፍ ውስጥ የተለያዩ የሰው ልጅ «እትሞች» ሲኖሩ፡ እያንዳንዳቸው የሚያስጨብጡን መንፈሳዊ ትምህርት አላቸው። ርኅሩኅ ሰው በመሆኑ፡ ሐኪሙ ሉቃስ ስለ መበለቶችና ፖለቲከኞች፡ ፈሪሳውያንና ቀራጮች፡ ትንንሽ ልጆችና አዋቂዎች፡ ብሎም ስለ ሀብታሞችና ለማኞች ጽፎአል። ከእነዚህ ልዩ ልዩ ባሕርያት «እናነባቸው» ዘንድ አራቱን «እትሞች» መርጫለሁ። የሚያስተምሩን ትምህርቶች አስፈላጊዎች ናቸውና።

1. ጠያቂዋ መበለት (18:1-8)

ሉቃስ ሁሉም የወንጌላት ጸሐፊዎች በድምር ከሚጠቅሱአቸው የሚበዙትን መበለቶች መዝግቦአል (2:37-38፤ 4:25-26፤ 7:11-17፤ 18:1-8፤ 20:45-47፤ 21:1-4)። በዚያን ዘመን እግዚአብሔር ለሕዝብ ከሰጣቸው የእንክብካቤ ትእዛዛት ባሻገር [ዘጸአ. 22:22-24፤ ዘዳግ. 14:28-29፤ 16:9-15፤ መዝ. (146):9፤ ኢሳ. 1:17፤ 23፤ ኤር. 7:6]፤ መበለቶች ጉዳዮቻቸውን የማስፈጸም ችግሮች ነበሩባቸው። የቀድሞዬቱ ቤተ ክርስቲያን መበለቶችን ለመንከባከብ ትጠነቀቅ የነበረ ሲሆን (የሐዋ. 6:1፤ 1ኛ ጢሞ. 5:3-10፤ ያዕ. 1:27)፤ ይህም ልንከተለው የሚገባን መልካም ምሳሌነት ነው።

ይህንን ምሳሌ ስታጠና እንደተነገረበት የምሥራቁ ዓለም ልማድ ለመመልከት ሞክር። «ፍርድ ቤት» ዳኛው ሥራውን ሲፈጽም ከስፍራ ወደ ስፍራ የሚንቀሳቀስ ድንኳን እንጂ ማለፊያ ሕንፃ አልነበረም። ዳኛው በረዳቶቹ ተከቦ እንደ ንጉሥ በድንኳኑ ውስጥ የሚቀመጥ ሲሆን አጀንዳውን ራሱ ያዘጋጃል። ማንም ሰው የጉዳዩን ሂደት ከውጭ ሆኖ መከታተል ቢችልም፤ ጉዳያቸው የሚታይላቸው ግን

ማረጋገጫና ተቀባይነት ያገኙት ብቻ ነበሩ፤ ይህም ጉዳያቸውን እንዲያዩ ለመገፋፋት፣ ብዙውን ጊዜ ሰዎች ከረዳቶቹ ለአንዱ ጉቦ የሚሰጡበት ነበር።

መበለቲቱ ሦስት መሰናክሎች ተጋርጠውባት ነበር። በመጀመሪያ፣ ሴት በመሆኗ በሕግ ፊት የመቆሙ መብት ከቶም የሚያደፋፍራት አልነበረም። በጌታችን ዘመን በነበረው የጳለስታይን ማኅበረሰብ ሴቶች በሕግ ችሎት ፊት አይቀርቡም ነበር። መበለት በመሆኗ ከእርሷ ጋር በሕግ ፊት የሚቆም ባል አልነበራትም። በመጨረሻም፣ ድህ በመሆኗ ጉቦ ለመስጠት ብትፈልግም እንኳ ይህንኑ ለማድረግ አትችልም ነበር። ከዚህ አንፃር ድህ መበለቶች ብዙ ጊዜ ሕግ ሊሰጣቸው የሚገባውን ድጋፍ አለማግኘታቸው የሚደንቅ አይሆንም።

አሁን ስለዚህ ምሳሌ አንዳንድ ነገሮችን ስለምናውቅ፣ ኢየሱስ ስለሚያስተምረው አሳብ ልንረዳ እንችላለን። በመሠረታዊነት ደቀ መዛሙርቱ እንዲጸልዩ ያበረታታ የነበረ ሊሆን፣ ይህንንም ያደረገው ሦስት ማነጻጸሪያዎችን በማቅረብ ነበር።

ሀ. ጸሎት ከመታከት ጋር ሲነጻጸር (ቁጥር 1)። ካልጸለይን እንታከታለን፤ ነገሩ ይህን ያህል ቀላል ነው። መታከት የሚለው ቃል ተስፋ ቆርጦ ነገረ-ዓለሙ እንዲያበቃ የሚፈልገውን አማኝ ያመለክታል። በሥጋ የታከትሁባቸውን ሁለት አጋጣሚዎች አስታውሳለሁ። ይህም ካጋጠሙኝ ሁኔታዎች ሁሉ የከፋ ነበር። ለራሴ «እየደከምሁ» ያለሁ ቢመስልም፣ ድካሙን ለመከላከል ምንም ነገር እንደፈጸምሁ አይሰማኝም ነበር።

ጌታችን በሉቃስ 18:1 እና 17:37 በተናገራቸው አሳቦች መካከል ግንኙነት አለ። ማኅበረሰቡ እንደሚበሰብስ አስከሬን ከሆነ የምንኖርበትም «ድባብ» (አካባቢ) ቀስ በቀስ መበላሸቱ ስለማይቀር፣ መንፈሳዊ ሕይወታችንን እንደሚጎዳ ጥርጥር የለውም። ዳሩ ግን በምንጸልይበት ጊዜ «ንጹሑን የሰማይ አየር» ስለምንሰብ ይኸው ጸሎት ከመታከት ይጠብቀናል።

ይሁንና፣ «በጊዜ መጸለይ» ወይም «ሳያቋርጡ መጸለይ» ማለት ምን ማለት ነው? (1ኛ ተሰ. 5:17)። ይህ ማለት ባለማቋረጥ ጸሎትን መድገም እንዳልሆነ ግልጽ ነው፤ ኢየሱስ የዚህ ዓይነቱን ጸሎት እንዳንጸልይ አስጠንቅቆናልና (ማቴ. 6:5-15)። ይልቁንም፣ ይህ ማለት ጸሎትን ልክ እንደምንተነፍሰው አየር መደበኛ ማድረግ ማለት ነው። ካልታመምን ወይም ካልታፈንን በቀር ስለምንተነፍሰው አየር ብዙም አናስብም፤ እንዲሁ ጸሎት የሕይወታችን ተፈጥሮአዊ ልማድ እና - ባለማቋረጥ የምንኖርበት «ድባባችን» ሊሆን ይገባል።

ጸሎት በከንፈራችን ከሚወጡት ቃላት የላቀ ነው፤ ጸሎት የልባችን «መሻት» ነው፤ ልባችን ደግሞ አንድ ቃል ባንናገርም እንኳ «ያለማቋረጥ» በፊቱ «ሲሻ» ይኖራል። ስለሆነም፡ «ሳያቋርጡ መጸለይ» ማለት በእግዚአብሔር ፈቃድ ውስጥ በልባችን እንዲህ የተቀደሱ መሻቶችን መያዝ ማለት ነው፤ ይኸውም በረከቱን በመለመን ከአብ ጋር በፍቅር ግንኙነት ውስጥ መኖር ማለት ነው።

አሁኑኑ ምርጫህን አስተካክል- ለመጸለይ ወይስ ለመታከት ትሻለህ?

ለ. መበለቲቱ ከእግዚአብሔር ምርጦች ጋር ስትነጻጸር። ኢየሱስ የእግዚአብሔር ሕዝቦች እንደዚህች መበለት ናቸው አላለም፤ እንዲያውም የተናገረው ቃል የዚህ ተገላቢጦሽ ነው። እንደ እርስዋ ስላልሆንን በርትተን ልንጸልይ ይገባል። ነጥቡን ያቀረበው ከአነስተኛ ወደ ከፍተኛ ደረጃ ነበር፤ አንዲት ድሀ መበለት ከራስ-ወዳድ ዳኛ የሚገባትን ካገኘች፡ የእግዚአብሔር ልጆች ከአፍቃሪ ሰማያዊ አባታቸው ትከከለኛ የሆነውን ነገር እንደምን አብልጠው ይቀበላሉ!»

ንጽጽሮቹን ልብ ብለህ ተመልከት። በመጀመሪያ ደረጃ፡ ሴቲቱ መጸተኛ ስትሆን እኛ የእግዚአብሔር ልጆች ነን፤ እግዚአብሔር ደግሞ ለልጆቹ ይጠነቀቃል (11:13)። መበለቲቱ ወደ ዳኛው የምትቀርብበት መንገድ አልነበራትም፤ የእግዚአብሔር ልጆች ግን ወደ እግዚአብሔር የሚቀርቡበት ከፍት መንገድ ስላላቸው ዕርዳታ በሚፈልጉበት ጊዜ ሁሉ ወደ እርሱ ሊመጡ ይችላሉ (ኤፌ. 2:18 እና 3:12፤ ዕብ. 4:14-16 እና 10:19-22)።

ለሴቲቱ ጉዳይዋ እንዲታይ የሚረዳ ወዳጅ በፍርድ ቤቱ ውስጥ አልነበራትም። ማድረግ የምትችለው ነገር ቢኖር ከድንኳኑ ውጭ ወዲያና ወዲህ እያለች በመጮኽ በዳኛው ላይ ሁከት መፍጠር ነበር። ክርስቲያኖች በሚጸልዩበት ጊዜ ግን ባለማቋረጥ በእግዚአብሔር ዙፋን ፊት የሚወክላቸው ጠበቃ (1ኛ ዮሐ. 2:1) እና ሊቀ ካህን (ዕብ. 2:17-18) የሆነ አዳኝ ከሰማይ ሆኖ ይረዳቸዋል።

እኛም በምንጸልይበት ጊዜ ቃሉን በመክፈት የእግዚአብሔርን በርካታ የተስፋ ቃሎች ልንጠቀም እንችላለን፤ መበለቲቱ ግን ዳኛው ጉዳይዋን እንዲሰማ ለማሳመን በምትሞክርበት ጊዜ የምትጠቀምበት አንድም የተስፋ ቃል አልነበራትም። ከእግዚአብሔር የማይሻሩ የተስፋ ቃሎች በተጨማሪም በጸሎታችን ሁሉ የሚረዳን መንፈስ ቅዱስ አለን (ሮሜ 8:26-27)።

ምናልባትም ከሁሉም የሚበልጠው ንጽጽር መበለቲቱ ወደ ሕግ ችሎት ስትቀርብ፤ የእግዚአብሔር ልጆች ግን ወደ ጸጋው ዙፋን የሚቀርቡ መሆናቸው ነው (ዕብ. 4:14-16)። እርሷ በድህነት ስትጎሳቆል፤ እኛ ግን የሚያስፈልገንን ሁሉ የሚሞላ የእግዚአብሔር ባለጸግነት አለን (ፊልጵ. 4:19)። ነጥቡ ግልጽ ነው፤ ይኸውም ባንጸልይ የእኛም መንፈሳዊ ሁኔታ እንደዚያች ድህ መበለት ይሆናል ማለት ነው። ይህም እንጸልይ ዘንድ ሊያበረታታን ይገባል!

ሐ. ዳኛው ከአብ ጋር ተነጻጽሯል። ኢየሱስ ነገሮችን እያነጻጸረ እንደሆነ ካልተገነዘብህ፤ እግዚአብሔር ጸሎትን እንዲመልስ «መጨቅጨቅ» ወይም «ጉቦ መስጠት» ያስፈልጋል ወደሚል አሳብ ትደርሳለህ። እግዚአብሔር ጩኸታችንን ነቅቶ የሚሰማ፤ በስጦታዎቹ ለጋስ፤ ለጉድለታችን የሚያስብና ስንጣራ ጸሎታችንን ለመመለስ የተዘጋጀ አፍቃሪ አባት በመሆኑ፤ እንደዚህ ዳኛ አይደለም። ዳኛው መበለቲቱን የረዳበት ብቸኛው ምክንያት «ስለምታደክመው» ነበር፤ የዚህም ቃል ቀጥተኛ ትርጉም ዝናውን ማጉደፍ ማለት ነው። እግዚአብሔር ለራሱ ክብርና ለእኛ በረከት ሲል ጸሎታችንን ይመልሳል፤ ወደ እርሱ በምንመጣበት ጊዜም እንደዚህኛው ዳኛ አይበሳጭም።

እንዲህ ከሆነ፤ ጸሎታችን በቶሎ ከመመለስ ይልቅ ስለሚዘገይበት ሁኔታ ምን ማብራሪያ እንሰጣለን? በተለይም፤ ኢየሱስ «ፈጥኖ ይፈርድላቸዋል» (ቁጥር 8) እያለ የጸሎት መዘግየት አስቸጋሪ ነው። የእግዚአብሔር መዘግየት የስንፍና ሳይሆን የዝግጅት እንደሆነ ልብ ልንል ይገባል። እግዚአብሔር ሁልጊዜም ጸሎትን ይመልሳል፤ ያለበለዚያ ሮሜ 8:28 በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ሊኖር አይችልም ነበር። እግዚአብሔር ሁልጊዜም በሁሉም ነገሮች ዓላማዎቹን ለመፈጸም ይሠራል። በፈቃዱ ውስጥ ያለውን ነገር እግዚአብሔር እንዲፈጽም ከጠየቅንበት ጊዜ ጀምሮ እግዚአብሔር መሥራት ይጀምራል (1ኛ ዮሐ. 5:14-15ን ተመልከት)። ዛሬ ላናየው ብንችልም መልሱ አንድ ቀን ይመጣል።

በቁጥር 8 ላይ የሚገኘው ጥያቄ ኢየሱስ በ17:22-37 ካስተማረው ጋር ይዛመዳል፤ «(እንዲህ ዓይነት) እምነት በምድር ላይ ያገኝ ይሆን?» የመጨረሻው ዘመን የጠነከረ እምነት ጊዜ አይሆንም። በኖኅ ዘመን የዳኑት ስምንት ሰዎች ሲሆኑ፤ በሎጥ ዘመን ደግሞ አራት ሰዎች ድነዋል (አንዱ ግን ከመንገድ ላይ የጨው ሐውልት ሆነች)። እንደ 1ኛ ጢሞቴዎስ 4 እና 2ኛ ጢሞቴዎስ 3 ያሉ ምንባቦች የመጨረሻውን ዘመን ጥቁር ገጽታ ያሳያሉ።

2. የተታለለው ፈሪሳዊ (18:9-14)

በይፋዊ አገልግሎቱ ሁሉ ኢየሱስ የፈሪሳውያንን አለማመንና ራስን ማጽደቅ ሲያጋልጥ ቆይቷል (11:39-54ን ተመልከት)። ለእግዚአብሔር ዕዳቸውን ለመክፈል እንዳልቻሉ ድሆች (7:40-50)፣ የተሻለ መቀመጫ ለማግኘት እንደሚጣሉ እንግዶች (14:7-14)፣ በታዛዥነታቸው እየተመኩ ለሌሎች ጉድለት ግድ እንደሌላቸው ልጆች (15:25-32) አድርጎ ገልጾታቸዋል። የሚያሳዝነው ግን ፈሪሳውያን ሙሉ ለሙሉ በመታለል ራሳቸው ትክክል ሲሆኑ፣ ኢየሱስን እንደተሳሳተ መቁጠራቸው ነበር። በዚህ ምሳሌ ውስጥ የተብራራውም ይኸው ነው።

ይህ ፈሪሳዊ (ሌሎች እየሰሙት) ስለ ራሱ በመጸለይ መልካምነቱን ለእግዚአብሔር በመዘርዘሩ በጸሎት ላይ የተሳሳተ አመለካከት እንደነበረው እንረዳለን። ፈሪሳውያን ጸሎትን የሚጠቀሙት ይፋዊ እውቅና ለማግኘት እንጂ እግዚአብሔርን ለማክበር የሚረዳ መንፈሳዊ ልምምድ አድርገው አይደለም (ማቴ. 6:5 እና 23:14)።

በእግዚአብሔር ዘንድ ተቀባይነት ያገኘው ስላደረጋቸውና ስላላደረጋቸው ነገሮች እንደሆነ በማሰብ፣ ስለ ራሱም የተሳሳተ ግምት እንደነበረው እንረዳለን። አይሁዶች በዓመት አንድ ጊዜ ብቻ በማስተስሪያ ዕለት እንዲጸሙ የታዘዙ ሲሆኑ (ዘሌ. 16:29)፣ ይህ ፈሪሳዊ በሳምንት ሁለት ጊዜ ይጸም ነበር። በጓፎው ከሚበቅለው አዝመድ ጀምሮ፣ ከሚያገኘው ሁሉ ለእግዚአብሔር አሥራት ያመጣ ነበር (ማቴ. 23:23)።

በመቅደስ ውስጥ ይጸልይ ስለነበረው ቀራጭም የተሳሳተ ግንዛቤ ነበረው። ፈሪሳዊው ቀራጭ የከፋ ኃጢአተኛ እንደሆነ ቢያስብም፣ ቀራጩ በእግዚአብሔር ጻድቅ ሆኖ ወደ ቤቱ ተመልሷል፤ ራሱ ፈሪሳዊው ግን በራሱ ረክቶ ተመለሰ። በእግዚአብሔር «መጽደቅ» ማለት ኢየሱስ ክርስቶስ በመስቀል ላይ በፈጸመው መሥዋዕት መሠረት በእግዚአብሔር ንጹሕ ተብሎ መታወቅ ማለት ነው (ሮሜ 3:19-4:25)።

ቀራጩ ትልቁ ችግር ምን እንደነበረ ስለሚያውቅ፣ ደረቱን እየደቃ የእግዚአብሔርን ምሕረት ይጠይቅ ነበር። ቀራጩ የኃጢአቱን ግዙፍነት ያውቅ የነበረ ሲሆን፣ ፈሪሳዊው ግን ስለ ራሱ ልብ የሚያውቀው አልነበረውም። በመሆኑም፣ ፈሪሳዊው በትዕቢቱ ሊኮነን፣ ቀራጩ ግን በእምነቱ ትሑትነት ሊድን ችሏል (14:11 እና ኢሳ. 57:15ን ተመልከት)። ይህም የጠፋውን ልጅና የታላቅ ወንድሙን ታሪክ ይመስላል (ሉቃስ 15:11 ጀምሮ)።

ከዕቡዩ ፈሪሳዊ ባሻገር፤ ሕፃናት ወደ ኢየሱስ መጡ (ቁጥር 15-17)። ለአይሁዶች ልጆቻቸው ልዩ በረከት እንዲቀበሉ ወደ መምህራን ማምጣት የተለመደ በመሆኑ፤ ደቀ መዛሙርቱ በመካከል ገብተው መከልከላቸው እንግዳ ነገር ነው። ምናልባትም ኢየሱስ እንደ ተዳከመና ዕረፍት እንደሚያሻው ወይም ደግሞ ልጆቹን እንደማይፈልግ አስበው ይሆናል። ምንኛ ተሳሳቱ!

ይሁንና፤ ደቀ መዛሙርት ሰዎችን ለማራቅ የሞከሩት በዚህ ጊዜ ብቻ አልነበረም። እነርሱ እጅግ የበዛውን ሕዝብ እንደ ተራብ ለመመለስ ሲፈልጉ ኢየሱስ ግን መግባቸዋል (ማቴ. 14:ከ 15 ጀምሮ)፤ ከነዓዊቷን ሴት ስለ ልጇ ጥያቄ ለማቋረጥ ሲፈልጉ (ማቴ. 15 ከ21 ጀምሮ)፤ ኢየሱስ ግን ጸሎቷን መልሷል። አሥራ ሁለቱ ገና የጌታቸውን ርኅራኄ አልተላበሱም ነበር፤ ይሁንና፤ ይህ በጊዜው የሚመጣ ይሆናል።

ኢየሱስ የማይታዘዙ ሕፃናት ሳይሆን እንደ ጥሩ ሕፃናት እንድንሆን ይፈልጋል። ያልተበላሽ ልጅ ትሕትናን፤ እምነትንና ጥገኝነትን ያሳያል። የሕፃን ሕይወት አስደሳች የሚያደርግ የአድናቆት ስሜት አለው። ወደ እግዚአብሔር መንግሥት ለመግባት ብቸኛው መንገድ እንደ ሕፃናት በመሆን ዳግም መወለድ ነው (ዮሐ. 3)። ትዕቢተኛው ፈሪሳዊ የሕፃንን ባሕርይ ቢይዝ ኖሮ፤ እርሱም ጽድቅን አግኝቶ ወደ ቤቱ ይመለስ ነበር።

3. ታማኝነት የጎደለው ወጣት (18:18-34)

ሀብታሙ ወጣት አለቃ (ማቴ. 19:20) በወንጌላት ውስጥ ወደ ኢየሱስ ፊት ቀርቦ ከመጣበት ሁኔታ በከፋ አኳኋን መንገድ የተመለሰ ብቸኛው ሰው ሳይሆን አይቀርም። ይህም ሆኖ፤ ሰውየው ብዙ መልካም ነገሮች ነበሩት። ግብረገባዊና ሃይማኖታዊ፤ እውነተኛና ታማኝ በመሆኑ፤ ምናልባትም በዛሬው ቤተ ክርስቲያን ውስጥ አባል ለመሆን ብቃት ሊኖረው ይችላል ነበር። ይሁንና፤ ኢየሱስ ክርስቶስን ለመከተል ባለመፈለጉ በታላቅ ኃዘን ወደ ቤቱ ተመለሰ።

ያጠፋው ነገር ምን ነበር? በአጭሩ ታማኝነት አልነበረውም። ወደ ትክክለኛው ሰው ከመምጣቱ፤ ትክክለኛ ጥያቄ ከመጠየቁና ትክክለኛ ምላሽ ከማግኘቱ ባሻገር፤ የተሳሳተ ውሳኔ አደረገ። ለምን? ምክንያቱም ሰውየው ለራሱም ሆነ ለእግዚአብሔር ታማኝ አልነበረም። ስለሆነም፤ የታዘዘውን ለማድረግ አልፈለገም። በአንድ ወገን አንድ ነገር እየተናገረ በተቃራኒው ሌላ ነገር ሲሠራ የሚገኝ አስመሳይ ወጣት ነበር። ታማኝነት ያጎደለበትን ነገሮች ተመልከት።

ሀ. በክርስቶስ ላይ የነበረው አመለካከት (ቁጥር 18-19)። ረቢ «መምህር» ተብለው ይጠሩ የነበረ ሲሆን፤ ዳሩ ግን ለአንድ መምህር «ቸር» መባል እጅግ ያልተለመደ ነገር ነው። አይሁዶች «ቸር» የሚለውን ቃል የሚጠቀሙት ለእግዚአብሔር ብቻ ነበር [መዝ. (25)፤8፤ (34)፤8፤ (86)፤5፤ (106)፤1]። ይህም ኢየሱስ ወጣቱ አባባሉን እንዲያብራራ ከጠየቀበት ሁኔታ ሊታይ ይችላል፤ ሰውየው እውነተኛ እምነት ቢኖረው ኖሮ፤ በምስክርነቱ የኢየሱስን አምላክነት ይቀበል ነበር። ይህንን ጥያቄ በማቅረቡ ጌታችን አምላክነቱን እያጸናው እንጂ እየካደው አልነበረም። ወጣቱ የተናገረውን አስተውሎት እንደሆነ እየፈተነው ነበርና።

ወጣቱ አለቃ የኢየሱስ ክርስቶስን አምላክነት እንዳላመነ ቀጥሎ ያሳየው ባሕርይ አረጋግጦአል። ሁሉን በሚችል አምላክ ፊት እንዳለ ካመነ፤ በዝግታ ስለ ሕግ መከራከሩ፤ ስለ ባሕርዩ መመካቱና ቃሉን ለመታዘዝ አለመፈለጉ ለምን ይሆን? እግዚአብሔር ልብን እንደሚያይና ሁሉንም እንደሚያውቅ መገንዘቡ አሴ አይባልም!

ለ. በኃጢአት ላይ የነበረው አመለካከት (ቁጥር 20-21)። ስለ ራሱ ኃጢአት የነበረው አመለካከትም የጠለቀ አልነበረም። ወጣቱ ሕግን ለመጠበቅ ከልቡ እንደጣረ ጥርጥር የለውም፤ እንዲያውም ወደ ኢየሱስ እንዲመጣ ምክንያት የሆነውም ጉዳይ ይኸው ሳይሆን አይቀርም (ገላ. 3:24)። ኢየሱስ ለዚህ ሰውዬ ሕግን የጠቀሰው የደኅንነት መንገድ አድርጎ አልነበረም፤ ምክንያቱም ለሕግ መታዘዝ ሊያድነን አይችልምና። ሕጉን በወጣቱ ፊት የዘረዘረው ኃጢአቱን እንደ መስተዋት እንዲያሳየው ነበር (ሮሜ 3:19-20፤ ገላ. 2:21፤ 3:21)።

ሰውየው ግን ከመስተዋቱ የሕይወቱን ጉድለት ሊመለከት አልቻለም ነበር። ኢየሱስ ከሕጉ ሁለተኛውን ክፍል ሲጠቅስ፤ «አትመኝ» የሚለውን የመጨረሻ ትእዛዝ አልተናገረም (ዘጸ. 20:17)። ኢየሱስ የወጣቱን ሰውዬ ልብ ያውቅ ስለነበር፤ ስለ መመኘት ከመስበክ ይልቅ የሚመኝ ሰው ለማድረግ የማይወደውን ነገር እንዲፈጽም ጠየቀው።

ማንም ሰው ሀብቱን ሁሉ ለድሆች በመስጠት አይድንም፤ እንዲሁም ደግሞ ከኃጢአቱ ንስሐ ሳይገባና ትቶ ሳይመለስ ማንም ሰው ሊድን አይችልም። ይህ ወጣት በገንዘብ ፍቅር የተነደፈ ሲሆን፤ ገንዘቡን ሊተው አይፈልግም ነበር።

ሐ. በደኅንነት ላይ የነበረው አመለካከት (ቁጥር 22-27)።
ወጣቱ የዘላለም ሕይወት የሚሰጠው «አንድ ነገር» ለሚያደርጉ ሰዎች
እንደ ሆነ ያስብ ነበር (ቁጥር 18)፤ ይህም የአይሁዶች ዓይነተኛ ግንዛቤ
ነበር (ቁጥር 9-12)። ይሁንና፤ ኢየሱስ አንድ ነገር እንዲያደርግ
ሲጠይቀው ፈቃደኛ አልሆነም። ደኅንነትን በራሱ እንጂ
በእግዚአብሔር መንገድ ስላልፈለገ በታላቅ ኃዘን ተውጦ ወደ ቤቱ
ተመለሰ።

ኢየሱስ ለሀብታሞች የእግዚአብሔርን መንግሥት መውረስ ከባድ
እንደሆነ ሊያውጅ ደቀ መዛሙርቱ በጣም ደነገጡ። እነዚህ ደቀ
መዛሙርት አይሁዳውያን እንደመሆናቸው፤ ሀብት የእግዚአብሔር
በረከት ምልክት እንደሆነ የሚያስረዳው የአይሁድ ግንዛቤ
ከአእምሮአቸው ውስጥ ነበር። «እንግዲህ ሀብታሞች እንኳ የማይድኑ
ከሆነ፤ እኛስ ምን ተስፋ አለን?» ሲሉ አሰቡ። በአንድ ወቅት፤
«ብልጽግና፤ ለእርሱ ደስ የሚለኝ የምወደው ልጄ ይህ ነው» የሚል
ማኅተም ያለበት ሰማያዊ ስጦታ ነው» ያለው ጆን ዲ. ሮክፊለር
ከአሳባቸው ጋር ሳይስማማ አይቀርም።

ሰዎችን ከመንግሥተ ሰማይ ውጭ የሚያስቀረው ሀብት አይደለም።
አብርሃም፤ ዳዊትና ሶሎሞን ሀብታሞች ነበሩ። ለሀብታሞች ደኅንነትን
አዳጋች የሚያደርገው በሀብት መወሰድና ገንዘብን መተማመን ነው።
ሀብት ለሰዎች እውነተኛ ያልሆነ የስኬትና የደኅንነት ስሜት
ስለሚሰጥ፤ ሰዎች በራሳቸው ረክተው እግዚአብሔርን ገለል ያደርጋሉ።

ጴጥሮስ በቁጥር 28 የሰጠው አስተያየት በደቀ መዝሙርነት ላይ
የንግድ ጥቅም አስተሳሰብ እንደነበረው ያስረዳል፤ «እንኪያስ ምን
እናገኝ ይሆን?» (ማቴ. 19:27)። ኢየሱስ ለሁላቸውም በዚህ ሕይወት
በረከትን፤ በሚመጣው ደግሞ ሽልማትን እንደሚያገኙ ቃል
ገብቶላቸዋል፤ ከዚያ በኋላ ግን ቃሉን በቅርብ ከሚፈጸመው መከራውና
ሞቱ ጋር ሚዛናዊ አድርጓል። ጌታው ሊሰቀል ወደ ኢየሩሳሌም ስለ
ሄደ ጴጥሮስ እንዴት ስለ ግል ጥቅም ሊያስብ ይችላል?

ወጣቱ ባለጸጋ እና አለቃ እሴቶቻቸውን ወይም የሕይወት
ዘይቤአቸውን የማይለውጥ የክርስትና እምነት ለሚፈልጉ ሰዎች ጥሩ
ማስጠንቀቂያ ነው። ኢየሱስ ወደ ደኅንነት ለመምጣት የሚፈልገውን
ኃጢአተኛ ሁሉ ንብረቱን ሽጦ ለድሆች እንዲሰጥ አይጠይቅም፤ ዳሩ
ግን ታማኝ በማንሆንበት የሕይወት ክፍላችን ላይ የወቀሳ ጣቱን
ያሳርፋል።

4. የቆረጠ ለማኝ (18:35-43)

ማቴዎስ ከኢየሱስ በተነሣ ጊዜ ኢየሱስን ሁለት ለማኞች እንዳገኙት ይናገራል (ማቴ. 20:29-30)፤ ሉቃስ ግን ኢየሱስ ወደ ኢየሱስ ሲቃረብ ስለተጣራው በርጤሜዎስ ስለ ተባለ አንድ ዓይነ ስውር ለማኝ ይገልጻል። በዚያን ጊዜ ሁለት የኢየሱስ ከተማዎች ነበሩ፤ አንደኛው የፈራረሰች አሮጌ ስትሆን፤ ሁለተኛው በታላቁ ሄሮድስ የተገነባች አዲስ ከተማ ነበረች፤ ሁለቱ አንድ ኪሎ ሜትር ተኩል ያህል ይራራቁ ነበር። ሁለቱም በአዲሲቱ ከተማ በር ላይ የተቀመጡ ሲሆኑ፤ አንደኛው በይበልጥ እየጮኸ ይጣራ ነበር፤ ስለሆነም ምንም ዓይነት የአሳብ ግጭት የለውም (ማር. 10:46ን ተመልከት)።

በዚያን ጊዜ ዐይነ ስውርነት መድኃኒት የሌለው የተለመደ በሽታ በመሆኑ፤ ዐይነ ስውር ሊያደርግ የሚችለው ነገር ቢኖር መለመን ብቻ ነበር። ጸሎታቸው «እንደገና» የዓይን ብርሃን ማግኘት በመሆኑ (ቁጥር 41 እና ማቴ. 20:34)፤ እነዚህ ሁለት ሰዎች ማየት የተሳናቸው ሆነው አልተወለዱም ነበር። ከተጋረጠባቸው ግርዶሽ ባሻገር፤ ባለማቋረጥ ወደ ጌታ ይጮኹ ነበር፤ ግርዶሹም ኢየሱስን ለማየት አለመቻላቸው፤ የሕዝቡ ተቃውሞ፤ ብሎም የጌታ ምላሽ ሳይሰጥ መዘግየት ነበሩ፤ ምሕረትን ሳይለምኑ ኢየሱስ አልፎአቸው እንዲሄድ አልፈቀዱም ነበር።

«የዳዊት ልጅ» ብለው በመሢሓዊ ማዕረግ መጥራታቸው፤ እነዚህ ሁለቱ አይሁዳውያን ለማኞች ኢየሱስ ለዐይነ ስውራን ብርሃን ሊሰጥ እንደሚችል ማወቃቸውን ያመለክታል (ኢሳ. 35:5፤ ሉቃስ 4:18ን ተመልከት)። ኢየሱስ ለእምነታቸው ምላሽ በመስጠት ፈወሳቸው፤ በሕይወታቸው የተፈጸመው ለውጥ ምንኛ አስገራሚ ነበር! ከጨለማ ወደ ብርሃን፤ ከልመና ኢየሱስን ወደ መከተል እና ከማልቀስ ጌታን ወደ ማመስገን ተሻገሩ። ወደ ኢየሩሳሌም ከሚሄዱ ሕዝብ ጋር ሆነው ድምፃቸውን በምስጋና ከፍ አደረጉ።

በእነዚህ ሁለት ለማኞችና በወጣቱ አለቃ መካከል የሚታየውን ጽጽር ግልጽ ነው (ቁጥር 18-27)። ወጣቱ አለቃ ሀብታም ከነበረበት ወደ ዘለቄታዊ ድህነት ሲወርድ፤ ድሆች የነበሩት ለማኞች ወደ ሀብታምነት ተሻገሩ። ለማኞቹ ምንም ዓይነት ልዩ የይገባኛል ጥያቄ ያላቀረቡና በግልጽ ጉድለታቸውን የተቀበሉ ሲሆኑ፤ ወጣቱ ግን ስለ ራሱ በመዋሸት በባሕርይ ይመካ ጀመር። ወጣቱ ባለማመኑ አዝኖ ከኢየሱስ ዘንድ ሄደ፤ ሁለቱ ለማኞች ግን በኢየሱስ አምነው በምስጋና መዝሙር ተከተሉት። «የተራቡትንም በበጎ ነገር አጥግቦአል፤ ባለጠጎችንም ባዶአቸውን ሰዶአቸዋል» (1፡53)።

በዚህ ምዕራፍ ውስጥ «ያነበብናቸው የሰዎች እትሞች»፤ ሌሎች የፈለጉትን ቢናገሩ ወይም ቢያደርጉ እምነታችንን በኢየሱስ ክርስቶስ ላይ እንድናደርግ ያበረታቱናል። መበለቲቱ በዳኛው የግዴለሽነት አመለካከት ተስፋ አልቆረጠችም፤ ቀራጩም በፈሪሳዊው የግብዝነት ዝንባሌ አልታከተም። የሐዋርያቱ ራስ ወዳድነት ፈጽሞ ሳያግዳቸው፤ ወላጆች ትናንሽ ልጆቻቸውን ወደ ኢየሱስ አመጡ፤ ዐይነ ሰውራኑም ዝም ብለው በዕውርነት እንዲኖሩ የሚናገሩትን ሰዎች ችላ ብለው ወደ ኢየሱስ መጡ። ኢየሱስ ሁልጊዜም ለእምነት ምላሽ በመስጠት የሚያምኑትን ይሸልማል።

ወጣቱ ሀብታም አለቃ ግን በባሕርያቸው ከኃጢአት ለመዳን ለሚተማመኑት ሁሉ ጥሩ ማስጠንቀቂያ በመሆን ያገለግላል። ይህ ወጣት ሰው ወደ ደኅንነት ከቀረበ በኋላ እንዴት ባለማመን ሊመለስ እንደሚችል ያሳየናል። ዮሐንስ ቡንያን የመናኝ ጉዞ መጽሐፉን የደመደመው፤ «ከመንግሥተ ሰማይ ደጆችም ሆነ ከጥፋት ከተማ ወደ ሲኦል የሚወስድ መንገድ እንደ ነበረ አየሁ» በሚል ማስጠንቀቂያ ነበር። ዛሬም ይህንኑ ማስጠንቀቂያ ልብ በል!

በመጨረሻ ኢየሩሳሌም!

ሉቃስ 19

ክርስቶፈረ ኮሎምቦስ በ1492 ዓ.ም. (እ.ኤ.አ) ወደ ምዕራብ በተጓዘ ጊዜ፤ ሁለት የዕለት ሁኔታዎች የሚያስፍርባቸው መዝገቦች ነበሩት፤ ከእነዚህም አንዱ የተጨብረበረ መረጃ ይዞ ነበር። ኮሎምቦስ ይህንን ያደረገው የሠራተኞቹ ተስፋ ከመራው እውነተኛነት እንደሚበልጥ በማሰብ ይመስላል።

ኢየሱስ ወደ ኢየሩሳሌም በሚሄድበት ጊዜ፤ በዚያ ምን እንደሚከሰት ቢነግራቸውም ጌታቸው የሚናገረውን አልተረዱም ነበር (18:31-34)። ከሕዝቡ አንዳንዶቹ ወደ ኢየሩሳሌም የሚሄደው እስራኤላውያንን ከሮም አገዛዝ ነፃ በማውጣት የእግዚአብሔርን መንግሥት ለማፋጠን እንደ ሆነ አሰቡ። ሌሎች ደግሞ የሚሠራቸውን ቀጣይ ተአምራት ለማየት ይከተሉት ነበር።

በዚህ ምዕራፍ ሐኪሙ ሉቃስ ኢየሱስን ሦስት ገጽታ ባለው አገልግሎት በመግለጽ እርሱ በእውነት ማን እንደሆነ ይነግረናል።

1. የጠፉትን የሚሻ አዳኝ (19:1-10)

«ዘኪዎስ» የሚለው ስም «ጻድቁ» የሚል ፍች ቢኖረውም ይህ የቀራጮች አለቃ እንደ ስሙ አልኖረም ነበር። ከራሱ ሕዝብ ቀረጥ መሰብሰብ ብቻ ሳይሆን ንጹሐን እንዳልሆኑ የሚቆጠሩትን አሕዛብ ያገለግል ስለነበረ፤ በኢየሱስ የነበረው የአይሁድ ማኅበረሰብ እንደ ጻድቅ እንዳልቆጠረው ጥርጥር የለውም። ቀራጮች ከሚፈለገው በላይ ቀረጥ በመሰብሰብ የታወቁ ነበሩ፤ ብዙ ገንዘብ ከሰበሰቡ ብዙ ገቢ ያገኙ ነበርና (3:12-13)። ምንም እንኳን ዘኪዎስ በአይሁዶች ዓይን እንደ ከሃዲ ቢቆጠርም፤ በኢየሱስ ዓይን ግን የጠፋ ኃጢአተኛ ነበር።

ኢየሱስ ኢየሱስን በመጎብኘቱ ምክንያት በዚያን ዕለት ዘኪዎስ ያገኘውን ለውጥ መመልከቱ አስደናቂ ነው።

ሰውየው እንደ ልጅ ሆነ። በምሥራቁ ዓለም ለትልቅ ሰው፤ በተለይም ለህብታም የመንግሥት ባለሥልጣን መሮጥ ያልተለመደ ነገር ነው፤ ይሁንና፤ ዘኪዎስ ሕዝቡን ተከትሎ በመንገዱ ላይ እንደ ልጅ ሮጠ። ከዚያም ወደ ዛፍ ላይ ወጣ! ጉጉት የብዙዎቹ ልጆች ባሕርይ ሊሆን፤ ዘኪዎስም በዚያን ዕለት በጉጉት ተሞልቶ ነበር።

ጆን ካልሺን፡ «ጉጉትና ቀላልነት ለእምነት እንደ ዝግጅት ናቸው» ሲል ጽፎአል። ይህ ብዙ ጊዜ የሚፈጸም ሲሆን፡ በተለይ ለዘኪዎስ እውነት ነበር። እርሱ፡ «ይህ ሁሉ ሕዝብ ለምን ተሰባስበ? ይህ የሚከተሉት የናዝሬቱ ኢየሱስ ማን ነው? ምን ነገር እያመለጠኝ ይሆን?» ብሎ በልቡ አሰበ።

ኢየሱስ፡ «የእግዚአብሔርን መንግሥት እንደ ሕፃን የማይቀበላት ሁሉ ከቶ አይገባባትም» ብሎአል (18:17)። ኩራት ምናልባትም አያሌ ሀብታሞች በኢየሱስ ክርስቶስ እንዳያምኑ የሚከለክለው ምክንያት ሳይሆን አይቀርም።

ፈላጊው ሰው ተገኘ። ዘኪዎስ ኢየሱስን እየፈለገ ያለ ቢመስለውም (ቁጥር 3)፡ የሚፈልገው ግን ኢየሱስ ነበር! (ቁጥር 10)። ከደኅንነት ርቆ የጠፋ ኃጢአተኛ በተፈጥሮው አዳኙን ሊፈልግ አይችልም (ሮሜ 3:11)። የመጀመሪያዎቹ ወላጆቻችን ኃጢአትን በሠሩ ጊዜ ከእግዚአብሔር ተሸሽጉ፤ እግዚአብሔር ግን ፈለጋቸው (ዘፍ. 3:1-10)። ኢየሱስ በምድር ያገለግል በነበረ ጊዜ፡ ከደኅንነት የራቁትን ሰዎች ይፈልግ ነበር፤ ዛሬም መንፈስ ቅዱስ በቤተ ክርስቲያን በኩል እነዚህን ሰዎች በመፈለግ ላይ ነው።

ዘኪዎስ ከኢየሱስ ጋር እንዲገናኝ እግዚአብሔር ልቡን እንዴት እንዳዘጋጀ አናውቅም። አስቀድሞ ቀራጭ የነበረው ሴዊ (5:27-39) ከጓደኞቹ አንዱ ይሆን? ስለ ኢየሱስ ለዘኪዎስ ነግሮት ይሆን? ለዘኪዎስ ጸልዮለት ይሆን? ሀብት በማከማቸት ስለ ደከመ ሌላ የተሻለ ነገር ፈልጎ ይሆን? እነዚህን ሁሉ ጥያቄዎች ለመመለስ ባንችልም፡ በፍለጋ ላይ የተሰማራው አዳኝ ሁልጊዜም አዲስ የሕይወት ጅማራ የሚሻውን ኃጢአተኛ ስለሚያገኝ ደስ ይለናል!

ትንሹ ሰው ትልቅ ሆነ። በቁመት ማጠሩና ከሕዝቡ በላይ አሻግሮ ለማየት አለመቻሉ የዘኪዎስ ጥፋት አልነበረም። ይሁንና፡ ክብሩን ትቶ ከዛፍ ላይ በመውጣቱ ጉድለቱን ለማሸነፍ የሚችለውን ነገር አድርጓል። በመንፈሳዊ አስተሳሰብ፡ ሁሉም ኃጢአትን ስለ ሠሩና የእግዚአብሔርም ክብር ስለ ጎደላቸው (ሮሜ 3:23)፡ ሁላችንም አናሳዎች ነን። ማንም ሰው የእግዚአብሔርን ከፍተኛ መመዘኛዎች ሊያሟላ አይችልም፤ ሁላችንም ወደ መንግሥተ ሰማይ ለመግባት የማንበቃ የጎደልን ሰዎች ነን።

የሚያሳዝነው ነገር ቢኖር ብዙ ኃጢአተኞች ራሳቸውን «ትልቅ» አድርገው መመልከታቸው ነው። እንደ ገንዘብ፡ ሥልጣን፡ እውቅና በመሳሰሉ ሰብአዊ መመዘኛዎች ራሳቸውን ይለካሉ፤ እነዚህ ግን

«በእግዚአብሔር ፊት ርኩሰት» ናቸው (16:15)። ምንም ሳይኖራቸው ሁሉም ነገር እንዳላቸው ያስባሉ (ራእይ 3:17)።

ዘኪያስ በኢየሱስ ክርስቶስ በማመኑ እውነተኛ «የአብርሃም ልጅ» ሆነ። ይህም በእምነት ነው (ሮሜ 4:12፤ ገላ. 3:7)። ይህ አንድ ሰው ሊያገኝ የሚችለው የመጨረሻው ትልቅነት ነው።

ደህው ሰው ሀብታም ሆነ። ሰዎች ዘኪያስ ሀብታም እንደ ሆነ ሊያስቡ ይችላሉ። እንደ እውነቱ ከሆነ ግን እርሱ የእግዚአብሔር የዘላለም ሕይወት ስጦታ የሚያስፈልገው ምስኪን ነበር፤ ይህም የዘላለም ሕይወት በዓለም ካሉት ሁሉ የላቀ ስጦታ ነው። በአራቱ ወንጌላት ውስጥ ኢየሱስ ወደ ሰው ቤት ራሱን የጋበዘበት ብቸኛው ገጠመኝ ሲሆን፤ የራእይ 3:20ን አሳብ ያብራራልናል።

ዘኪያስ የዳነው መልካም ነገሮችን ለማድረግ ቃል ስለገባ አይደለም። ይልቁንም፤ ደኅንነት ያገኘው የክርስቶስን የቸርነት ቃል ሰምቶ የእምነት ምላሽ ስለ ሰጠ ነው። በአዳኙ ካመነ በኋላ፤ ለበደላቸው ሰዎች ካሳ ለመክፈል ቃል በመግባት የእምነቱን መረጃ ገለጸ። የሚያድን እምነት ከጠንካራ ቃላትና ከጥልቅ ስሜት የላቀ ነው። በመሆኑም የሚያድን እምነት ከክርስቶስ ጋር ሕያው ጥምረት በመፍጠር የሕይወትን ለውጥ ያስከትላል (ያዕ. 2:14-26)።

በሙሴ ሕግ መሠረት አንድ ሌባ በፈቃደኛነት በደሉን ከተናዘዘ፤ በወሰደው ንብረት ላይ አንድ አምስተኛ እጅ በመጨመር ለጌታ የበደል መሥዋዕት ማቅረብ ነበረበት (ዘሌ. 6:1-7)። ሊመልስ የማይችለውን ነገር ከሰረቀ ደግሞ አራት እጥፍ መክፈል ነበረበት (ዘጸ. 22:1)። እጅ ከፍንጅ ቢያዝ ደግሞ ሁለት እጥፍ መክፈል ግዴታው ነበር (ዘጸ. 22:4)። ዘኪያስ በሕጉ ላይ ሙግት አልፈጠረም፤ ዳሩ ግን ልቡ በእውነተኛ ለውጥ ስለተሞላ ከፍተኛ የሚባለውን ዋጋ ለመክፈል ፈለገ።

በኢየሱስ ክርስቶስ ማንኛውንም መንፈሳዊ በረከት ስለ ተቀበለ የእግዚአብሔር ልጅ ሀብታም ሆኖ ይወለዳል (ኤፌ. 1:3)። እኛ የእግዚአብሔር ምሕረትና ጸጋ (ኤፌ. 1:7፤ 2:4)፤ ብሉም የክብሩ (ፊልጵ. 4:19) እና የጥበቡ (ሮሜ 11:33) ባለጠግነት አለን። እነዚህ ሙሉ ለሙሉ ልንረዳቸው የማንችላቸው ወይም ሙሉ ለሙሉ ሊያልቁብን የማይችሉ «ፍለጋ የሌላቸው» ሀብቶች ናቸው (ኤፌ. 3:8)።

ቤተኛው እንግዳ ሆነ። ኢየሱስ ራሱን ወደ ዘኪያስ ቤት ሲጋብዝ፤ ዘኪያስም በደስታ ተቀበለው። በሉቃስ ወንጌል ውስጥ ከሚገኙ ቁልፍ

አሳቦች አንዱ «ደስታ» ሲሆን፤ ቃሉ በአንድ ወይም በሌላ መልኩ ከሃያ ጊዜያት በላይ ተጠቅሶ ይገኛል። በመሠረቱ የደኅንነት ገጠመኝ በአማኙ ልብ ውስጥ ደስታን ሊፈጥር ይገባል።

አሁን ኢየሱስ ጌታው ስለሆነ፤ ዘኪዎስ በገዛ ቤቱ እንግዳ ሆነ። ጌታን ለመታዘዝና በሕዝብ ፊት እውነተኛ ምስክርነት ይኖረው ዘንድ የሚያስፈልገውን ሁሉ ለመፈጸም ዝግጁ ነበር። ሕዝቡ ኢየሱስ ወደ ቀራጩ ቤት በመግባቱ የተቸት ቢሆንም (5:27-32)፤ ኢየሱስ ለንግግራቸው ትኩረት አልሰጠም ነበር። ተቺዎቹም ራሳቸው ቢሆኑ መዳን ያስፈልጋቸው ነበረና፤ በኢየሱስ እንዳመኑ የሚያሳይ መረጃ ግን የለም።

የአንድን ዕለት ጅማሬ እንጂ ፍጹሜውን ልታውቅ አትችልም። ለዘኪዎስ ያ ዕለት ከእግዚአብሔር ልጅ ጋር በተደረገ ጎብረት በደስታ ተፈጸመ፤ በዚህ ጊዜ አዲስ ሕይወት አግኝቶ ተለውጦ ነበርና። እስከ አሁን ኢየሱስ የጠፋትን በመፈለግ ሊያድናቸው ይፈልጋል። አንተንስ አግኝቶሃል?

2. ታማኞችን የሚሸልም ጌታ (19:11-27)

የፋሲካ ጊዜ ለአይሁዶች ከግብጽ ባርነት ነፃ መውጣታቸውን ያስታውሳቸዋል፤ ስለዚህ ሁልጊዜም ለሜታዊ ተራክቦ የሚታይበት ወቅት ነበር። ይህ ዓመታዊ በዓል ለሮም የመገዛታቸውን መራራ እውነት በማጥላት ነፃ አውጪውን በበለጠ እንዲፈልጉ አደረጋቸው። በሮም ላይ ወታደራዊ ጥቃት ያደረሱ ቀናተኞችና ከሮም ጋር የሚደራደሩ እንደ ሄሮዳውያን ዓይነት ፖለቲከኞችም በወቅቱ ነበሩ፤ ይሁንና፤ አብዛኞቹ አይሁዶች እነዚያን ቡድኖች አልፈለጉም። እግዚአብሔር የብሉይ ኪዳን ትንቢቶችን እንዲፈጽምና ተስፋ የገባላቸውን ንጉሥ እንዲልክላቸው ይናፍቁ ነበር።

ኢየሱስ ከተከተሉት ብዙዎቹ መንግሥቱን ሲመሠረት ለማየት ተስፋ እንደሚያደርጉ ያውቅ ነበርና፤ ነገሮችን ግልጽ ለማድረግ ይህንን ምሳሌ ተናገረ። ምሳሌውን የሰሙት ብዙዎቹ ከብዙ ዓመታት በፊት በአይሁድ ታሪክ ከተፈጸመው ክስተት ጋር እንዳዛመዱት ጥርጥር የለውም። ታላቁ ሄሮድስ በ4ኛ ዓመተ ዓለም ሲሞት የይሁዳን ክፍለ አገር ለልጁ ለአርኪላዎስ ተወ፤ እርሱም ውርሱን ለማጽደቅ ወደ ሮም የግድ መሄድ ነበረበት። አይሁዶች አርኪላዎስ ገዢአቸው እንዳይሆን በመፈለግ፤ በአውግስጦስ ቄሣር ፊት እንዲከራከሩላቸው አምሳ ሰዎችን ሰደዱ፤ ቄሣርም ለአርኪላዎስ ውርሱን ሲያጸድቅ፤ «ንጉሥ» የሚል ማዕረግ ግን ሳይሰጠው ቀረ።

ኢየሱስ መንግሥቱ አሁኑኑ እንደማይመጣና ዳሩ ግን ባሪያዎቹ የተሰጣቸውን ሥራ በታማኝነት ለማከናወን መጠንቀቅ እንዳለባቸው አስረድቷል። በምሳሌው ውስጥ ለጌታው የተሰጡትን ሦስት ዓይነት ምላሾች እንመለከታለን።

ሀ. ታማኝነት የታከለበት ታዛዥነት።

እያንዳንዳቸው ሠራተኞች ለአንድ የቀን ሠራተኛ የሦስት ወር ደመወዝ የሚሆን ገንዘብ ስለተቀበሉ፤ ዛሬ ምን ያህል የመግዛት ኃይል እንደሚኖረው ልትገምት ትችላለህ። «ንግድ» የሚለው ትእዛዝ «በገንዘቤ ሠርታችሁ አትርፉ» ማለት ነው። ገንዘቡን ለአትራፊዎች (ኢንቬስተርስ) በመስጠት ወለድ ሊያገኙበት ወይም ዕቃዎችን ገዝተው በትርፍ ሊነግዱ ይችሉ ነበር። ዋናው ነገር እንግዲህ ለጌታቸው ከሰጣቸው የሚበልጥ ገንዘብ መመለሳቸው ነው። ነገሩ ሕጋዊና ትርፋማ እስከ ሆነ ድረስ፤ በፈለጉት መንገድ ሊያከናውኑት ይችሉ ነበር።

ከአሥሩ ሰዎች የሦስቱ ዘገባ ብቻ የቀረበልን ሲሆን፤ የመጀመሪያዎቹ ሁለቱ ስኬታማ መሆናቸውን አረጋግጣለሁ። የመጀመሪያው አሥር ምናን ሲያተርፍ፤ ሁለተኛው አምስት ምናን አተረፈ፤ ለሁለቱም በዚያው አኳያ ሽልማት ተሰጣቸው። እነዚህ ሰዎች ሽልማት እንደሚሰጣቸው ተስፋ አልተገባላቸውም። በዚህ ላይ ጌታቸው እንዲያስና የሚፈልገውን መንግሥት መመሥረት ቀርቶ ከሄደበትም እንደሚመለስ ዋስትና ሳይኖራቸው ሥራቸውን በታማኝነት አከናውነዋል።

የመከሊቶች ምሳሌ (ማቴ. 25:14-30) ከምናን ምሳሌ ጋር የሚመሳሰል ቢሆንም፤ ትምህርቶቻቸውን ግን ማደናገር አይገባም። በዚህ ምሳሌ አሥሩ ባሪያዎች እያንዳንዳቸው እኩል ምናን የተቀበሉ ሲሆን፤ ሽልማታቸው ግን የተለያየ ነው፤ በመከሊቶች ምሳሌ ውስጥ ግን የተለያየ ብዛት ያለው መከሊት የተቀበሉ ሲሆን፤ ተመሳሳይ ሽልማት፤ ተቀባይነትና የጌታን ደስታ አግኝተዋል (ማቴ. 25:21)።

የመከሊቶች ምሳሌ እግዚአብሔር በሮችን በሚከፍትልን ጊዜ የተለያዩ ስጦታዎቻችንን በታማኝነት መጠቀም እንዳለብን ያስተምረናል። አንዳንድ ሰዎች ትልቅ ችሎታ ስላላቸው፤ እግዚአብሔር የበለጠ የማገልገል ዕድል ይሰጣቸዋል። ዋናው ነገር የችሎታህ መጠን ወይም ዓይነት ሳይሆን ለጌታ ያለህን ብቃት ለመጠቀም ታማኝ መሆን ነው። እጅግ ዝቅተኛ ችሎታ ያለው ሰው በታማኝነት ካገለገለ እጅግ ከፍተኛ ስጦታ ካለው የቤተ ክርስቲያን መሪ ጋር ተመጣጣኝ ሽልማት ያገኛል።

በምናን ምሳሌ እያንዳንዱ ባሪያ ምናን ተቀብሏል፤ ይህም ምናልባት የወንጌሉን መልእክት የሚወክል ይሆናል (1ኛ ተሰ. 2:4፤ 1ኛ ጢሞ. 1:11፤ 6:20)። ስጦታዎቻችንና ችሎታዎቻችን የተለያዩ ሲሆኑ፤ ሥራችን ግን አንድ ነው፤ ይኸውም ተባዝቶ ዓለምን ይሞላት ዘንድ የእግዚአብሔርን ቃል ማካፈል ነው (1ኛ ተሰ. 1:8፤ 2ኛ ተሰ. 3:1)። በበዓለ ጎምሳ ቀን የተሰበሰቡት አማኞች 120 ብቻ ሲሆኑ (የሐዋ. 1:15)፤ ዕለቱ ከማብቃቱ በፊት 3, 000 ተጨማሪ አማኞች ተገኙ (የሐዋ. 2:41)። ከዚያም ትንሽ ቆይቶ 5,000 አማኞች ተጨመሩ (የሐዋ. 4:4)። በጊዜው የአይሁድ መሪዎች ደቀ መዛሙርትን ኢየሩሳሌምን በመልእክታቸው «እንደ ሞሉአት» በመግለጽ ከሰሱአቸው! (የሐዋ. 5:28)።

ምስክርነትን በተመለከተ፤ ሁሉም አማኞች ከተመሳሳይ ደረጃ ይጀምራሉ፤ ሽልማቱም ከታማኝነትና ከውጤት አንጻር ነው። በዚያን ጊዜ ታማኝ ባሪያዎች የተለያዩ ከተሞች ገዢዎች በመሆን ይሾሙ ነበር። ታማኝ ሠራተኛ ዕድገት አገኘ ማለት ሥራ ተጨመረለት ማለት ነው። ይሁንና፤ ብዙ ከተሞችን ለማስተዳደር አደራ መቀበል ምንኛ ታላቅ ክብር ነው! ጌታን ዛሬ የምናገለግልበት ሁኔታ መንግሥቱን በምድር ላይ ለመመሥረት ሲመጣ የምንቀበለውን ሽልማትና አገልግሎት ለመወሰን ይረዳል። የዛሬው ታማኝነት በዚያን ጊዜ ለምንቀበለው የተባረከ አገልግሎት ዝግጅት ነው።

ለ. ታማኝነት የጎደለበት ያለመታዘዝ።

ከአሥሩ ሰዎች ቢያንስ አንዱ ጌታውን ባለመታዘዙ ጌታው የሰጠውን ምናን ሳይቀር አጥቷል። የተከፈተውን በር አለመጠቀም ሽልማትን ማጣትና የአገልግሎትን ዕድል አለማግኘት መሆኑ የክርስትና ሕይወት መሠረታዊ መመሪያ ነው። እግዚአብሔር የሚሰጠንን ስጦታዎች በምሪቱ የማንጠቀም ከሆነ፤ ለምን መጨበጥ ያስፈልጋል። ሌላ ሰው ስጦታዎቹን በበለጠ ለእግዚአብሔር ክብር ሊጠቀምባቸው ይችላል (ማቴ. 13:12 እና ሉቃስ 8:18ን ተመልከት)።

ቻርልስ ሄድሰን እስፐርጀን ሲጽፍ፤ «ሁልጊዜም ይኸው ነው፤ ቸርና ታማኝ ሰው ሰፊ ጸጋና የበለጠ የጠቃሚነት መንገድ ሲያገኝ፤ ታማኝ ያልሆነው ሰው እየዘቀጠና ከበፊቱም እየከፋ ይሄዳል። ስለዚህ ዕድገት ማሳየት፤ ይህ ካልሆነም የያዝነውን ማጣት አለብን። በክርስትና ሃይማኖት ውስጥ ባሉበት ቆሞ እንደ መርገጥ ዓይነት ነገር የለም» ብለዋል።

ይህ ባሪያ በልቡ በጌታው ላይ የቀና ባለመሆኑ ታማኝ አልነበረም። ጌታውን ያላኖረውን ፈላጊና የሚያደላ እንዲሁም ጨካኝ ሰው አድርጎ

ተመለከተው። ባሪያው ለጌታው ፍቅር አልነበረውም፤ እንዲያውም፤ ጌታውን ይፈራውና ያስከፋውም ዘንድ ይንቀጠቀጥለት ነበር። ምናትን ከማጣትና የጌታውን ቁጣ ከመቀስቀስ ይልቅ፤ ተመልሶ ቢመጣና ለማወራረድ ቢፈልግ ለጌታው የሚሰጠው እንዲኖረው ምናትን ጠበቀው።

ክርስቲያን ከፍቅር እምነት ይልቅ በባርነት ፍርሃት ተገዝቶ ሲያገለግል ማየት አሳዛኝ ነገር ነው። በእያንዳንዱ ክርስቲያን ልብ ውስጥ ሊኖር የሚገባው «የጌታ ፍርሃት» ትክክል ቢሆንም፤ ይህ የአፍቃሪ ልጅ አባቱን ማከበር እንጂ በፍርሃት የተሞላ ባሪያ መንቀጥቀጥ ሊሆን አይገባም። ዶክተር ኤ. ደብልዩ ቶዘር፤ «ስለ እግዚአብሔር ከሚኖር ዝቅተኛ ወይም የማይገባ ግንዛቤ በላይ ነፍሱን የሚያጣምምና ሽባ የሚያደርግ ነገር የለም» ብለዋል። የእግዚአብሔር ፈቃድ ከልባችን መፈጸሙ ምንኛ አስፈላጊ ነገር ነው (ኤፌ. 6:6)።

ሐ. የሚታይ ዓመፅ።

«የአገሩ ሰዎች» ወይም «ጠላቶች» ከመጀመሪያና ከመጨረሻ ላይ የተጠቀሱ ሲሆኑ (ቁጥር 14 እና 27)፤ በዚያን ዕለት ከተሰባሰቡት ብዙዎቹ ከዚህ ምድቦች ውስጥ የሚገኙ በመሆናቸው የታሪኩ አስፈላጊ ክፍሎች ናቸው። ኢየሱስ በኢየሩሳሌም አቅራቢያ ሲሆን፤ በጥቂት ቀናት ውስጥ፤ «ከቄሣር ሌላ ንጉሥ የለንም!» የሚል ሁከት ይሰማ ነበር (ዮሐ. 19:15)። በሌላ አባባል፤ ይህ «ይህ ሰው በእኛ ላይ እንዲነግሥ አንፈልግም!» ማለታቸው ነበር።

እግዚአብሔር ለእስራኤል ችር በመሆኑ፤ ፍርድን ከማምጣቱ በፊት ወደ አርባ ዓመታት የሚጠጋ የጸጋ ዘመን ሰጥቶአቸው ነበር (ቁጥር 41-44)። ይሁንና፤ በዚህ ውስጥ ኢየሱስ ክርስቶስን ለማይቀበሉ ሰዎች ሁሉ ለአሕዛብ የተሰጠውን ማስጠንቀቂያ ልብ ልንል ይገባል፤ ይኸውም ኢየሱስ ክርስቶስ በሰማይ በሚኖርበት በአሁኑ ጊዜ ሰዎች ሁሉ በሁሉም ስፍራ ንስሐ ገብተው እንዲገዙለት እየጠራ በመሆኑ ነው።

ታማኝ ባሪያዎች የታዘዙት ጌታቸውን ስለተማመኑና ሊያስደስቱት ስለፈለጉ ነበር። ታማኝ ያልሆነው ባሪያ ደግሞ ጌታውን ስለፈራው አልታዘዘም። እነዚህ ዜጎች ያመፁት ግን ንጉሣቸውን ስለ ጠሉት ነበር (ቁጥር 14)። ኢየሱስ ከመዝሙር (69)፤4ን በመጥቀስ ለደቀ መዛሙርቱ፤ «ያለ ምክንያት ጠሉኝ» ብሏል (ዮሐ. 15:25- መጽሐፍ ቅዱስ በአማርኛ፤ የ1980 ዓ.ም. እትም)።

ዛሬ የምንኖረው በቁጥር 14 እና 15 መካከል ሲሆን፤ ይኸውም ጌታችን ከእኛ ተለይቶ በሄደበትና ተመልሶ እንደሚመጣ ቃል በገባበት ክፍለ ጊዜ መካከል ነው። የምንፈጽመው ተግባር ስለተሰጠን እስኪመጣ ድረስ በታማኝነት ልንወጣው ይገባል። ንጉሡ ሲመለስ ምን ይለን ይሆን? የሚናገረን የሽልማት፣ የተግሣጽ፣ ወይም የቅጣት ቃል ይሆን? «እንደዚህም ሲሆን፤ በመጋቢዎች ዘንድ የታመነ ሆኖ መገኘት ይፈለጋል» (1ኛ ቆሮ. 4:2)።

3. ሰላምን የሚሰጥ ንጉሥ (19:28-48)

ስለ ጌታችን የመጨረሻ ሳምንት አገልግሎት የጊዜ ሰሌዳ የሚከተለውን ይመስላል፡-

እሑድ - ወደ ኢየሩሳሌም በድል መግባት

ሰኞ - ቤተ መቅደሱን ማጽዳት

ማክሰኞ - ክርክር ከአይሁድ መሪዎች ጋር

ረቡዕ - የዕረፍት ቀን

ሐሙስ - የፋሲካ ዝግጅት

ዓርብ - ምርመራና ስቅላት

ቅዳሜ - በመቃብር ውስጥ

እሑድ - ትንሣኤ

በአይሁዶች አንድ ልማድ ቀን ከፀሐይ መጥለቂያ እስከ ሚቀጥለው የፀሐይ መጥለቂያ ድረስ ያለው ጊዜ በመሆኑ፤ በእኛ ሐሙስ ምሽት ማለት በእነርሱ ዓርብ ማለትም ዕለተ-ፋሲካ ነበር።

ዝግጅት (ቁጥር 28-38)። የአህያዪቱና የውርንጫዪቱ ደቀ መዛሙርት በመሆናቸው፤ ሁሉንም ነገር አዘጋጁለት። ዕቅዱ በርጋታ የተፈጸመው የአይሁድ መሪዎች ስለ ክርስቶስ የሚመሰክር ሰው ቢገኝ ከምክራባቸው እንደሚያስወጡ ቀደም ብለው ስላስታወቁ ነበር (ዮሐ. 9:22)። ከዚህም በላይ ገዢዎቹ ኢየሱስን ለመግደል ማቀዳቸው የአህያዪቱ ባለቤቶች ይበልጥ እንዲጠነቀቁ አድርጓል (ዮሐ. 7:1፤ 19:25፤ 8:37፤ 11:47-57)።

የውርንጫዪቱ እናት ዝም ብላ ከጎኗ ስትሄድ፤ ኢየሱስ በውርንጫዪቱ ላይ ተቀመጠ (ቁጥር 35)። ከዚያ በፊት ሰው ተቀምጦባት የማታውቅ ውርንጫ ለጌታ መገዛቷ ጌታ በፍጥረቱ ላይ ሉዓላዊ አገዛዝ እንዳለው ያመለክታል። በአህያዪቱና በመንገዱ ላይ

ልብስ ማኖራቸው፤ የዘንባባ ዝንጣፊዎችን ማወዛወዛቸውና ማንጠፋቸው ሁሉ አይሁዶች ንጉሥን የሚቀበሉበት ባህላዊ ሥነ-ሥርዓት አካል ነው።

በዓል (ቁጥር 37-40)። ይህ ኢየሱስ ሕዝብ ለእርሱ ሰላማዊ ሠልፍ እንዲያደርግ የፈቀደበት ብቸኛው አጋጣሚ ሲሆን፤ ያደረገውም ቢያንስ ለሁለት ምክንያቶች ነበር። በመጀመሪያ፤ ትንቢትን እየፈጸመና ራሱን እንደ እስራኤል ንጉሥ እያቀረበ ነበር (ዘካ. 9:9)። ምንም እንኳን ምስጋናቸውን ከመሢሐዊ መዝሙር እየጠቀሱ ምላሽ ቢሰጡትም [መዝ.(118):25-26]፤ ከሕዝቡ ምን ያህሉ እርሱን በትክክል እንደተረዱት አናውቅም። አብዛኛዎቹ የፋሲካን በዓል ለማክበር ከሩቅ የመጡ ሰዎች ኢየሱስ ወዲያውኑ ከሮማውያን ወራሪዎች ነፃ በማውጣት የከበረ መንግሥት እንደሚመሠርት ማሰባቸው አይጠረጠርም!

ሁለተኛው የዚህ ሕዝባዊ አቀባበል ዓላማ የአይሁድን የሃይማኖት መሪዎች ለተግባራዊ እንቅስቃሴ ለማነሣሣት ነበር። እነርሱ ከፋሲካው በኋላ ሊያስሩት ተስፋ ሲያደርጉ (ማቴ. 26:3-5)፤ እግዚአብሔር ግን ልጁ የዓለምን ኃጢአት እንደሚያስወግድ በግ በዕለተ ፋሲካ እንዲታረድ ወስኖ ነበር (ዮሐ. 1:29 እና 1ኛ ቆሮ. 5:7ን ተመልከት)። ጊዜው ገና ባለመድረሱ ከዚህ በፊት እርሱን ለመያዝ የተደረገው ጥረት ሁሉ ከሽፎአል (ዮሐ. 7:30፤ 8:20፤ ዮሐ. 13:1፤ 17:1)። የአይሁድ መሪዎች ይህንን ከፍተኛ ሕዝባዊ አቀባበል ሲመለከቱ፤ ተግባራዊ እርምጃ መውሰድ እንዳለባቸው ያውቁ ነበር፤ በዚህም ጊዜ የይሁዳ የፈቃደኛነት ትብብር ችግራቸውን ፈታው (ማቴ. 26:14-16)።

የዚህ የአቀባበል በዓል ዋና አሳብ ሰላም ነበር። ሐኪሙ ሉቃስ ወንጌሉን የክፈተው «ሰላም በምድር» በሚለው የመልእክት እወጃ ሲሆን (2:14)፤ አሁን ግን ዋና አሳቡ «ሰላም በሰማይ» ሆኗል። ይህም የሆነው ንጉሡ ተቀባይነት ሰላጣ በምድር ላይ ሰላም ሊኖር አይችልም። ይልቁንም፤ በእግዚአብሔር መንግሥትና በከፋው መንግሥት መካከል የማያቋርጥ መራራ ግጭት ይደረግ ነበር (12:49-53)። በምድር ላይ ሰላም አይኖርም፤ ዳሩ ግን ክርስቶስ በመስቀል ላይ ለፈጸመው ተግባር ምስጋና ይገባውና በሰማይ ከእግዚአብሔር ጋር ሰላም አለን (ሮሜ 5:1፤ ቆላ. 1:20)። ዛሬ የሚቀርበው ልመና፤ «ከእግዚአብሔር ጋር ታረቁ» የሚል ነው (2ኛ ቆሮ. 5:17-21)።

ልቅሶ (ቁጥር 41-44)። ሕዝቡ እየተደሰቱ ሳሉ ኢየሱስ ያለቅስ ነበር፤ ጌታችን በግልጽ ሲያለቅስ ይህ ሁለተኛው ጊዜ ሲሆን፤ የመጀመሪያው በአልዓዛር መቃብር አጠገብ ነበር (ዮሐ. 11:35)። በዚያ

ያለቀሰው በዝግታ ሲሆን፤ በዚህ ስፍራ ግን ለሞተ ሰው እንደሚያለቅስ ሁሉ ድምፁን ከፍ አድርጎ ነበር። በዚህም ኢየሱስ ለኢየሩሳሌም መደምሰስ አምርሮ ያለቀሰውን ነቢዩ ኤርምያስን ይመስላል (ኤር. 9፡ ከ1 ጀምሮ እና ሰቆቃው ኤርምያስን ተመልከት)። ዮናስ ነነዌን ተመልክቶ እንደምትደመሰስ ተስፋ ሲያደርግ (ዮናስ 4)፤ ኢየሱስ ግን ኢየሩሳሌምን ተመልክቶ ራሷን በማውደግ አለቀለ።

ኢየሱስ በሚመለከትበት አቅጣጫ ሁሉ የሚያስለቅስ ነገር ያጋጥመው ነበር። ወደ ኋላ ሲያይ፤ ሕዝቡ እንዴት መልካም ዕድልን እንዳሳለፉና «የመዳኑን ቀን» እንዳላወቀ ይገነዘብ ነበር። የወቅቱን ሁኔታ ሲመለከት፤ በሕዝቡ ልብ ውስጥ መንፈሳዊ ድንቁርናን፤ መሃይምነትንና ዕውርነትን ያስተውል ነበር። እግዚአብሔር ቃሉን አስቀድሞ ስለሰጣቸውና መንገዱን ያዘጋጁለት ዘንድ መልእክተኞቹን ስለ ላከ፤ የእርሱን ማንነት ሊያውቁ ይገባቸው ነበር።

ኢየሱስ ዙርያውን ሲቃኝ በጣም አነስተኛ እመርታ የሌለው መንፈሳዊ እንቅስቃሴ አየ። መቅደሱ የሌበች ዋሻ ሲሆን፤ የሃይማኖት መሪዎች ሊገድሉት ተዘጋጅተው ነበር። ከተማዪቱ በዓሉን በሚያከብሩ የምናኔ ጉዞ ተሳታፊዎች ተሞልታ ሳለ፤ የሕዝቡ ልብ ግን በኃጢአትና በሕይወት ሽክምት ከብዶ ነበር።

ኢየሱስ ወደፊት አሻግሮ ሲመለከት፤ በሕዝቡ፤ በከተማዪቱና በመቅደሱ ላይ የሚመጣውን አስከፊ ፍርድ አይቶ አለቀለ። በ70 ዓ.ም. ሮማውያን ከተማዪቱን ለ143 ቀናት ከከበቡአት በኋላ፤ 600,000 አይሁዶችን ይጨፈጭቱ፤ በሺህ የሚቆጠሩትን ይማርኩና ከዚያ በኋላ መቅደሱንና ከተማዪቱን ይደመስሱ ነበር። ይህ ሁሉ ለምን ሆነ? ምክንያቱም ሕዝቡ እግዚአብሔር እንደጎበኘው ሰላላወቀ ነው። «የእርሱ ወደ ሆነው መጣ፤ የገዛ ወገኖቹም አልተቀበሉትም» (ዮሐ. 1፡11)። «ይህ በላያችን ሊነግሥ አንወድም!» ስላሉ ነው (ቁጥር 14)።

ውግዘት (ቁጥር 45-48)። ኢየሱስ በዚያን ምሽት ቢታንያ አደረና (ማቴ. 21፡17) በቀጣዩ ጠዋት ወደ ከተማዪቱ መጣ። ከዚያ በኋላ ነበር በለሲቱን የረገማት (ማር. 11፡12-14) እና ለሁለተኛ ጊዜ መቅደሱን ያነጻው። (የመጀመሪያውን የመቅደስ ማንጸት ከዮሐንስ 2፡13-22 ተመልከት።)

አሕዛብ ሊገቡ የሚችሉበት የመቅደሱ ክፍል የአሕዛብ አደባባይ ብቻ ነበር። በዚያ አይሁዶች ለ«አረማዊ» ባልንጀሮቻቸው በመመስከር ስለ ሕያው አምላክ ይነግሯቸው ነበር። ይሁንና፤ ስፍራውን ለአገልግሎት ከማዋል ይልቅ፤ «ሃይማኖታዊ የገበያ ቦታ» ማድረግ ተጀመረ፤ ከሌሎች አካባቢዎች የሚመጡ አይሁዶች ገንዘብን

በመለዋወጥ ተቀባይነት የተሰጣቸውን መሥዋዕቶች ይገዙ ነበር።
ካህናቱ ይህንኑ ንግድ በማደራጀት ጥሩ ትርፍ ማግኘት ቀጠሉ።

ካህናቱ ለሕዝቡ ከመጸለይ ይልቅ ከሕዝቡ ገንዘብ ይበዘብዙ ነበር።
ስለሆነም፡ መቅደሱ «የጸሎት ቤት» ሳይሆን (ኢሳ. 56:7)፡ «የሌቦች
ዋሻ» ነበር (ኤር. 7:11)። ካምፕቤል ሞርጋን እንደሚያስታውሱን፡
«የሌቦች ዋሻ» ሌቦች ከፋ ተግባራቸውን ከፈጸሙ በኋላ ሩጠው
የሚሸሸጉበት ቦታ ነው። ሃይማኖታዊ መሪዎቹ ቅዱሱን
የእግዚአብሔር ቤት አገልግሎት የኃጢአታቸው መሸፈኛ ለማድረግ
ይጠቀሙ ነበር (ኢሳ. 1:1-20ን ተመልከት)። ይህም ሆኖ፡ እነዚህን
ሰዎች ከፋኛ ከመኮነናችን በፊት መንፈሳዊነታችንን ለማሳየት ብቻ
በቤተ ክርስቲያን የአምልኮ ሥርዓቶች ላይ ተገኝተን እናውቅ እንደሆነ
ራሳችንን ልንጠይቅ ይገባል።

ኢየሱስ በመቅደስ ውስጥ ቆይቶ ዕርዳታ የሚፈልጉ ሰዎች
መቅደሱን የሚሰበሰቡበት ስፍራ አድርጎ ተጠቅሟል። አያሌ
በሽተኞችንና ጉዳተኞችን ከመፈወሱም በላይ፡ ለሕዝቡ
የእግዚአብሔርን ቃል አስተምሮአል። ግብዝ የሆኑት ፈሪሳውያን
ሊያጠፉት ቢፈልጉም እንኳ ሰዓቱ ገና ስላልደረሰ፡ ሊነኩት አልቻሉም።
ከዚያ ቀጥለው በነበሩት ቀናት ከእርሱ ጋር በመከራከር በቃሉ
ሊያጠምዱት ሞከሩ (ምዕ. 20)፤ ግን አልቻሉም። ጊዜው ሲደርስ ራሱን
ለእነርሱ አሳልፎ ይሰጣቸውና ይሰቅሉታል።

ብርቱው የእግዚአብሔር ልጅ ፊቱን እንደ ባልጩት አጠንክሮ ወደ
ኢየሩሳሌም መጣ። በአገልግሎቱ የመጨረሻ ሳምንት ወቅት፡ ጠላቶቹን
በቆራጥነት በመጋፈጥ፡ ከዚያ በኋላ ለዓለሙ ኃጢአት ለመሞት
በጀግንነት ወደ መስቀሉ ይሄድ ነበር።

አሁንም ብርቱዎች እንድንሆንለት ያዝዘናል!

ጥያቄዎችና መልሶች

ሉቃስ 20

ኢየሱስ አሥራ ሁለቱ ደቀ መዛሙርት ወደ ቅድስቲቱ ከተማ በሚደርሱበት ጊዜ፤ ግጭትና መከራ እንደሚደርስባቸው አስቀድሞ ገልጾአል። «የሰው ልጅ ብዙ መከራ ሊቀበል በሽማግሌዎችም በካህናት አለቆችም በጻፎችም ሊጣል ሊገደልም በሦስተኛውም ቀን ሊነሣ ይገባዋል» ብሎአል (9:21-22)። ኢየሱስ የሚመጣውን ነገር ሙሉ ለሙሉ የሚያውቅ ከመሆኑም ሌላ ፍርሃትም አልነበረበትም።

በዚህ ምዕራፍ፤ ሦስት የሃይማኖት ቡድኖችን (20:1) እና ከኢየሱስ ጋር የነበራቸውን ግጭት ትመለከታለህ። ቤተ መቅደሱን ስላጸዳና «ሌቦች» ብሎ ስለጠራቸው ይፈታተኑት ነበር። አንዳች ጥፋት ሊያገኙበትና የመንግሥት ጠላት አድርገው ሊያሳስሩት ስለ አሰቡ በቃሉ ሊያጠምዱት ይፈልጉ ነበር።

ይህ የጥያቄዎች ውርጅብኝ ከማታለልም የላቀ ዕቅድ ነበረው። በሉቃስ 9:22 «ሊጣል» እና «የናቁት» (20:17) ተብሎ የተተረጎመው ቃል፤ «ከምርመራ በኋላ ማግለል» የሚል ፍች አለው። አይሁዶች የፋሊካ በጎች ምንም እንኳን እንደሌለባቸው ለማየት ከአሥረኛው እስከ አሥራ አራተኛው ቀን ድረስ በጥንቃቄ ይመረምሩ ነበር (ዘጸ. 12:1-6)። የእግዚአብሔር በግ (ዮሐ. 1:29) የሆነው ኢየሱስ ከርስቶስ በዚያን ጊዜ በጠላቶቹ ታይቷል፤ ተፈትኗልም፤ ይሁንና፤ ካዩትና ከተረዱት እውነት ባሻገር ጠላቶቹ ጥለውታል።

ይህም ሆኖ፤ ኢየሱስ ራሱም ፈትኖአቸዋል። ይኸውም፤ እነርሱ ሲጠይቁት እርሱም ጥያቄ ያስከትልባቸው የነበረ በመሆኑ ነው፤ ምላሻቸውም አለማወቃቸውን፤ ጥላቻቸውንና የልባቸውን አለማመን ይገልጥ ነበር።

የጌታችን ጥያቄዎች በአራት የተለያዩ ሰዎች ላይ ያማከሉ ነበሩ።

1. ስለ መጥምቁ ዮሐንስ የቀረበ ጥያቄ (20:1-19)

የመቅደስ መንጸት የሕዝቡን ስሜት የሳበና የሃይማኖታዊውን ተቋም ቁጣ የቀሰቀሰ ከፍተኛ ክስተት ነበር። ኢየሱስ መቅደሱን በየዕለቱ የአገልግሎቱ ዋና መሥሪያ ቤት በማድረጉ የአይሁድ ሽንጎ (ሳንሂድረን) አባላትን ስላስቆጣ ሊጠይቁት ወሰኑ። «እነዚህን ነገሮች

ለመፈጸም ምን ሥልጣን አለህ? ካለህስ ሥልጣኑን ማን ሰጠህ?» በማለት ጥያቄያቸውን አቀረቡለት።

ሥልጣን ለማንኛውም ማኅበራዊ፣ ፖለቲካዊ ወይም ሃይማኖታዊ ድርጅት ስኬት አስፈላጊ ነው፤ ሥልጣን ከሌለ ግራ መጋባት ይመጣል። ሕጉ የሴዊ ነገድ በመቅደስ ውስጥ እንዲያገለግል ስለ ደነገገ፣ ዋነኞቹ አለቆች ሥልጣናቸው ከሙሴ እንደመጣ ይናገሩ ነበር። ጳጮች የሕግ ተመራማሪዎች ሲሆኑ፣ ሥልጣናቸው አተረጓጎማቸውን ካጠኑላቸው ከረቢዎች እንደ መጣ ይናገሩ ነበር። የእስራኤል ሽማግሌዎች ብዙውን ጊዜ ለልምዳቸውና ለጥበባቸው ሲባል የሚመረጡ የቤተሰብና የጎሳ መሪዎች ነበሩ። እነዚህ ሁሉ ስለ ሥልጣናቸው እርግጠኞች ስለነበሩ ኢየሱስን ለመጋፈጥ አልፈሩም።

እነዚህ ሰዎች ምንም ዓይነት ምላሽ ቢሰጥ መፈናፈኛ ስለማያገኝ፣ ጌታችንን በውጥረት ውስጥ ለመክተት ፈለጉ። ሥልጣን እንደሌለው ቢናገር፣ በመቅደሳቸው ውስጥ በመግባት እንደ ነቢይ በማስተማሩ ችግር ይደርስበታል። ሥልጣኑ ከእግዚአብሔር ዘንድ እንደ መጣ ቢናገር ደግሞ ሁልጊዜ፣ በተለይም በፋሲካ ሰሞን የመሢሔን ጉዳይ በዓይነ ቁራኛ ከሚከታተሉት ሮማውያን መከራ ይገጥመዋል። (የሐዋ. 5:34-39፤ 21:37-39ን ተመልከት)።

ጌታችን ነገሮችን በመገልበጥ ሙሉ ለሙሉ በተከላካይ ጎራ ሊያስልፋቸው የተጠቀመበትን የጥበብ አቀራረብ ተመልከት። በመጀመሪያ፣ ጥያቄ ጠየቃቸው (ቁጥር 3-8)፤ ቀጥሎ ምሳሌ ሰጣቸው (ቁጥር 9-16)፤ በመጨረሻም፣ ትንቢት ጠቀሰላቸው (ቁጥር 17-18)። በነዚህ ሁሉ መንገዶች የእስራኤልን ሕዝብ ኃጢአት አጋልጦአል።

ከዚህ በፊት እንዳልተቀበሉት (ቁጥር 3-8)።

ኢየሱስ ለሁለት ምክንያቶች ቢል ወደ ጳላ ወደ መጥምቁ ዮሐንስ ወሰዳቸው። በመጀመሪያ፣ ዮሐንስ ወደ ኢየሱስ ያመለከተና ከአይሁድ ሕዝብ ጋር ያስተዋወቀው ቢሆንም (ዮሐ. 1:15-34)፣ ዮሐንስን አለመቀበላቸው ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስን አለመቀበል ነበር። ሁለተኛ፣ አስቀድመው የሚያውቁትን እውነት ላልታዘዙት እግዚአብሔር አዲስ እውነት አለመግለጹ የታወቀ መንፈሳዊ መመሪያ ነው (ዮሐ. 7:14-17ን ተመልከት)። ዮሐንስ ላመጣው መልእክት ለመገዛት ስላልፈለጉ የአሁኑን ጥያቄ ለምን ይመልስ?

በዚህ ጊዜ በሁለት አሳብ መሐል የዋለሉት የሃይማኖት መሪዎቹ ነበሩ፣ ስለዚህ፣ ምንም ምላሽ ቢሰጡ ችግር ውስጥ መግባታቸው ስለማይቀር ዝምታን መረጡ። ጥያቄውን በመጠየቁ አታላዮች ነበሩና

ጥያቄውን ባለመመለሳቸው እነርሱ ታማኞች አልነበሩም። ኢየሱስ ጥያቄያቸውን ቢመልስም እንኳ ልባቸው ለመቀበል አልተዘጋጀም ነበር። በመጥምቁ የሐንስ በኩል የተሰጠውን የእግዚአብሔርን መልእክት ካልተቀበሉ (7:24-30)፤ በእግዚአብሔር ልጅ የመጣውን መልእክት አይታዘዙም ነበር። ኢየሱስ የተናገረው ምሳሌ ዋና አሳብ ይኸው ነበር።

የወቅቱ ዓመፅቸው (ቁጥር 9-16)።

እነዚህ ሰዎች ቅዱሳት መጻሕፍትን ያውቁ ነበርና ኢየሱስ ስለ እስራኤል «የወይን አትክልት» እንደሚናገር ይረዱ ነበር (ኢሳ. 5:1-7፤ መዝ. (80):ከ8 ጀምሮ)። እግዚአብሔር አብ ሕዝቡን አትረፍርፎ በመባረክ ለአይሁዶች ለምና አስደሳች መሬት ሰጥቶአቸው ነበር። ከእነርሱ የጠየቀው ነገር ቢኖር ሕግጋቱን እንዲታዘዙና የሚገባውን «መንፈሳዊ መከር» እንዲሰጡት ብቻ ነበር።

ሕዝቡ ግን ለተቀበለው በረከት እንደ ማመስገንና ለጌታም የሚገባውን በደስታ እንደ መስጠት፤ እግዚአብሔርን መስረቅን ቀጠሉ፤ መልእክተኞቹንም ሊቀበሉ አልፈለጉም ያዙአቸው (ነህ. 9:26፤ ኤር. 7:25-26፤ 25:47 ተመልከት)። እግዚአብሔር ታጋሽ በመሆኑ አገልጋዮችን አከታትሎ ላከላቸው፤ እነርሱ ግን ለአንዱም አልታዘዙም (ማቴ. 23:29-39)። በመጨረሻም፤ ውድ ልጁን ሲልክላቸው (3:22) ገደሉት። በዚህ ታሪክ ኢየሱስ የራሱን የሞት ማስታወቂያ ገልጿል።

በአይሁድ ሕግ መሠረት፤ ማንም ሰው ባለቤት የሌለውን ንብረት (መሬት) ሊወስድ ይችል ነበር። ምናልባትም ገበሬዎቹ የአትክልቱ ባለቤት የሞተ መስሎአቸዋል፤ አለበለዚያም እርሱ ራሱ ይመጣ ነበር። ልጁን ከገደሉ የወይን አትክልቱን የራሳችን ነው ለማለት ይችሉ ነበር። የሃይማኖት መሪዎቹ በኢየሱስ ፊት ቆመው የሚያስቡት ከዚህ አይርቅም! (ዮሐ. 11:47-54ን ተመልከት።)

የወደፊት ውድመታቸው (ቁጥር 17-18)።

ኢየሱስ ቀና ብሎ ተመለከታቸውና መዝሙር (118):22ን ጠቀሰላቸው። ገዥዎቹ ይህ መሢሐዊ መዝሙር እንደሆነ ያውቁ የነበረ ሲሆን፤ ኢየሱስ ወደ ከተማዬቱ በመጣ ጊዜ ሕዝቡ በጩኸቱ ሲያነሣው ሰምተዋል [(19):38ን ከመዝሙር (118):26 ጋር አመሳክር]። ይህንን ጥቅስ ለራሱ በማድረግ ኢየሱስ በግልጽ መሢሕነቱን እያስታወቀ ነበር። በእውነት «ግንቦቾቹ» የአይሁድ ሃይማኖት መሪዎች ነበሩ (ዮሐዋ. 4:11)።

በብሉይ ኪዳን፥ «ድንጋይ» የተለመደ የእግዚአብሔር እና ተስፋ የተገባለት መሢሕ ተምሳሌት ነው (ዘፍ. 49:24፤ ዘጸ. 17:6፤ 33:22፤ ዘዳግ. 32:4፤ 15፤ 30-31፤ ኢሳ. 8:14፤ 28:16፤ 1ኛ ቆሮ. 10:4ን ተመልከት)። አይሁዶች ባለማመናቸው በእርሱ ላይ ተስናክለው ፍርድን ተቀበሉ። በኢየሱስ ክርስቶስ የሚያምኑ ሰዎች የመሠረት ድንጋይና የቤተ ክርስቲያን ዋንኛ የማዕዘን ራስ እንደ ሆነ ያውቃሉ (1ኛ ቆሮ. 3:11፤ ኤፌ. 2:20)።

በተጨማሪም፥ ኢየሱስ በዳንኤል 2:34-35 እና 44-45 መሢሐ በመንገዱ የሚጋፈጡትን «እንደሚፈጭ ድንጋይ» የተገለጸበትንም ክፍል አጣቅሶአል። ለሸንጎው አባላት እርሱን ከኮነነት ራሳቸውን እንደሚያወድሙ በመግለጽ እያስጠነቀቃቸው ነበር። ዛሬም ይኸው ተመሳሳይ መመሪያ ስለሚሠራ፥ የማያምኑ ሰዎች ማስጠንቀቂያውን ሊቀበሉ ይገባል።

የሃይማኖት መሪዎቹ መጥምቁ የሐንስን ላለመቀበል ሊወስኑ፥ እርሱን በላከው አብ ላይ ኃጢአት ፈጽመዋል። ኢየሱስን ሲስቅሉት፥ በወልድ ላይ ኃጢአት ሠርተዋል። ኢየሱስ በእርሱ ላይ ኃጢአት ሊሠሩና ይቅርታ ሊያገኙ እንደሚችሉ፥ በመንፈስ ቅዱስ ላይ ይህን ቢፈጽሙ ግን ይቅርታ እንደማይደረግላቸው አስቀድሞ ነግሮአቸዋል። (ማቴ. 12:24-37)። ለምን? ለሕዝቡ የሚያቀርበው ምስክርነት መጨረሻ ነው። ይህ «የማይሰረይ ኃጢአት» የሚባለው ሲሆን፥ የአይሁድ ሃይማኖት መሪዎች በሐዋርያት አማካኝነት የቀረበላቸውን የእግዚአብሔርን መንፈስ ምስክርነት ለመጨረሻ ጊዜ አንቀበልም ሲሉ የዚህ ኃጢአት ሰላባዎች ሆነዋል። ለዚህም ዋናው መረጃ እስጢፋኖስን መውገራቸው ነበር (የሐዋ. 7:51-60)። በዚህ ጊዜ ወንጌሉ ከአይሁዶች ወደ ሰማርያውያን (የሐዋ. 8)፥ ከዚያም ወደ አሕዛብ (የሐዋ. 10) ተጉዞአልና።

በዚህ ምሳሌ፥ ኢየሱስ የኃጢአትን የማይነቃ ባሕርይ አሳይቷል፤ ይኸውም የበዛ ኃጢአት ባደረግን ቁጥር ይበልጥ እየከፋ መሄዱ ነው። ገበሬዎቹ አንዳንድ ባርያዎችን በመምታትና በማቁሰል ጀምረው በመጨረሻ ነፍስ-ገዳዮች ሆኑ! የአይሁድ መሪዎች መጥምቁ የሐንስ እንዲገደል «ፈቀዱ»፤ ኢየሱስ እንዲሰቀል «ለመኑ»፤ በመጨረሻ በራሳቸው እጅ እስጢፋኖስን ወግረው «ገደሉት»። በአብ፥ በወልድና በመንፈስ ቅዱስ ላይ ኃጢአት ሠሩ፤ ይህም እግዚአብሔር ለእነርሱ ያዘጋጀላቸው ምስክርነት መጨረሻ ነበር።

የእግዚአብሔርን መልእክትና የእግዚአብሔርን መልእክተኞች አለመቀበል እጅግ አደገኛ ነገር ነው (ዕብ. 2:1-4፤ ዮሐ. 12:35-43ን ተመልከት።)

2. ስለ ቄሣር የቀረበ ጥያቄ (20:20-26)

ኢየሱስ እርሱን የጠየቁት ሰዎች ከፈረሳውያንና ከሄሮድስ ወገን የተላኩ ጆሮ-ጠቢዎች እንደነበሩ ቢያውቅም (ማር. 12:13)፤ በትዕግሥት ጥያቄያቸውን ሰምቶ ምላሽ ሰጥቶአቸዋል። እነዚህ ሁለቱ ቡድኖች በአብዛኛው እርስ በርሳቸው የማይስማሙ ቢሆኑም፤ በዚህ ጊዜ ግን የጋራ ጠላት ስላላቸው ይህ አንድ አደረጋቸው። ኢየሱስ አንድም ቀረጥ እንዲከፍሉ በመናገር አይሁዶችን እንደሚያስቀይም፤ አልያም እንዳይከፍሉ በመናገር ሮማውያንን እንደሚያስቆጣ ተስፋ በማድረግ፤ ስለ ቀረጥና የሮም ሥልጣን ለመነጋገር ፈለጉ። ኢየሱስ ግን ውይይቱን ወደ ላቀ ደረጃ በማንሣት፤ ሰላዮቹ በእግዚአብሔር መንግሥትና በሰዎች መንግሥት መካከል ስላለው ግንኙነት እንዲያስቡ አስገደዳቸው።

የመንግሥት ሥልጣን በእግዚአብሔር የተቋቋመ በመሆኑ ሊከበር ይገባል (ምሳሌ 8:15፤ ዳን. 2:21፤ 37-38፤ ሮሜ 13፤ 1ኛ ጴጥ. 2:11-17)። ዜግነታችን ሰማያዊ መሆኑ (ፊልጵ. 3:20) እና በዚህች ምድር ላይ እንግዶችና መጻተኞች መሆናችን፤ ምድራዊ ኃላፊነቶቻችንን እንዳንወጣ አያደርገንም። ሰው ኃጢአተኛ በመሆኑ በቁጥጥር ሊኖር ስለሚገባ፤ ሰላማዊና ሥርዓት ያለው ማኅበረሰብ እንዲኖረው ከተፈለገ ሰብአዊ መንግሥት አስፈላጊ ነው።

ኢየሱስ ታማኝነታችንን በእግዚአብሔርና በመንግሥት መካከል አንድናከፋፍል መናገሩ አልነበረም። አሁን ያሉት ባለሥልጣናት በእግዚአብሔር የተሾሙ በመሆናቸው (ሮሜ 13:1)፤ ለጌታ ብለን እነዚህን ባለሥልጣናት ስንታዘዝ እንደ ጥሩ ዜጎች እንኖራለን። ለእግዚአብሔር የሚኖረን ታዛዥነት ለሰው ከሚኖረን ታዛዥነት ጋር በሚጋጭበት ጊዜ ግን እግዚአብሔርን እናስቀድማለን (የሐዋ. 4:19-20፤ 5:29)፤ ይህንንም የምናደርገው አክብሮትና ፍቅር ባልተለየው መንገድ ነው። በቢሮው ውስጥ የሚገኙትን ሰዎች ባናከብር እንኳ ሥልጣኑ ያረፈበትን ቢሮ ልናከብር ይገባል። ኤርምያስ በባቢሎን ለነበሩ አይሁዳውያን ምርኮኞች የሰጠው ምክር ዛሬ የእግዚአብሔር «እንግዶችና መጻተኞች» ሊከተሉት የሚገባው ነው (ኤር. 29:4-7)፤ «ወደ እርስዎ ላስማረክኋችሁ ከተማ ሰላምን ፈልጉ።»

በዲናሩ ላይ የቄሣር ምስልና ስም ስለሚገኝ፤ ገንዘቡ የእርሱ ነበር። ቀረጡን መክፈል ለቄሣር የራሱን ገንዘብ መመለስ ነው። በሌላ በኩል የእግዚአብሔር አምሳል በእኛ ላይ ስለታተመ፤ እንደ መንግሥቱ ዜጎች በሕይወታችን የማዘዝ መብት አለው። እግዚአብሔር እንዲከብርና ያልዳኑትን ሰዎችም ወደ ወንጌሉ በመሳብ ክርስቲያን ለመሆን እንዲሹ መልካም ዜጎች ልንሆን ይገባል (1ኛ ጴጥ. 2:9-12፤ 3:8-17)።

አንዳንድ ክርስቲያኖች ፈጽሞ የማይመቹ ዜጎች በመሆን፤ የበለጠ እግዚአብሔርን እንደሚያስደስቱና ለክርስቶስ እንደሚመሰክሩ ማሰባቸው ስሕተት ነው። ሕሊናችንን መቼም ቢሆን መጣስ የለብንም፤ ዳሩ ግን ሰላም አድራጊዎች እንጂ ችግር ፈጣሪዎች ልንሆን አይገባም። ዳንኤል ልንከተለው የሚገባን ጥሩ ምሳሌ ነው (ዳን. 1)።

3. ስለ ሙሴ የቀረበ ጥያቄ (20:27-40)

ቀጥሎ በአይሁዶች «የወንድሙን ሚስት ማግባት» ሕግ ላይ የተመሠረተ ጥያቄ ያቀረቡት ሰዱቃውያን ነበሩ (ዘፍጥ. 38፤ ዘዳግ. 25:5-10)። ሰዱቃውያን እንደ ቅዱሳት መጻሕፍት የሚቀበሉት አምስቱን የሙሴ መጻሕፍት ብቻ ቢሆን፤ በመላእክት፤ በመናፍስት ወይም በሙታን ትንሣኤ አያምኑም ነበር (የሐዋ. 23:8)። ሙሴ ከእነዚህ የእምነት ትምህርቶች ስለ አንዱም አልጻፈም ይላሉ። በእስራኤል የካህናት ቡድን ሰዱቃውያንን ይጨምር ነበር፤ ይህም ካህናት ለምን የሐዋርያትን የትንሣኤ ስብከት እንደ ተቃወሙ (የሐዋ. 4:1-2) እና ከሞት የተነሣውን አልዓዛርንም ለመግደል እንደፈለጉ ያስረዳል (የሐ. 12:10-11)።

ኢየሱስ ተቃዋሚዎቹን እንደ ተሳሳቱ፤ ጥያቄያቸውም የእግዚአብሔርን ኃይል ሊወስኑት እንደፈለጉና ቃሉን እንደካዱ የሚያስረዳ መሆኑን ገለጸላቸው። ትንሣኤ ዳግም ግንባታ አይደለም፤ ይህ ከአሮጌው አካል የሚቀጥልና ዳሩ ግን የተለየ አዲስ ተአምራዊው አካል ነው። ሐዋርያው ጳውሎስ የአሁኑን አካላችንን ከተተክለው ዘር ጋር ሲያነጻጽር፤ የወደፊቱን የትንሣኤ አካል ከከበረ አበባና ፍሬ ጋር ያወዳድራል (1ኛ ቆሮ. 15:35-50)። የጌታችን የትንሣኤ አካል ከመሞቱ በፊት ከነበረው ጋር ተመሳሳይ ቢሆን ዳሩ ግን የተለየ ነበር። ወዳጆቹ ለይተው ሊያውቁትና በስሜትም ሊረዱት ችለው ነበር፤ ምግብ ሊበላና ዳሩ ግን በተዘጋው በር ዘልቆ ሊገባ ይችላል ነበር፤ እንደ መንፈስ የራሱን መልክ ሊለውጥና ሊሰወር ይችላል ነበር።

ከእግዚአብሔር ጋር የምናሳልፈው የወደፊት ሕይወት «ከፍተኛ ደረጃ» ያለው የአሁኑ ሕይወት ቅጥያ ብቻ አይደለም። የራሳችንን

መለያዎች መያዛችንና እርስ በርስ መተዋወቃችን ባይቀርም፤ ከዚያ ወዲያ ሞት ስለማይኖር ጋብቻና እርባታ አስፈላጊ አይሆንም። ክርስቲያኖች ወደ መላእክትነት አይቀየሩም። በሰማይ የኢየሱስ ክርስቶስን አምሳል በመጋራት ከመላእክት እንልቃለን (1ኛ ዮሐ. 3:2)። በመጽሐፍ ቅዱስ መላእክት እንደ ሰው ይታያሉ፤ ዳሩ ግን ጾታ የሌላቸው መንፈሳውያን አካላት ናቸው። እነርሱን የምንመስለው እንግዲህ በዚህ በኩል ነው። በሰማይ ጋብቻና ልጅ መውለድ የለም።

እግዚአብሔር ሙታንን ለማስነሣትና ከአዲሱ አካባቢያቸው ጋር የሚስማማ አካል ለመስጠት የሚያስችል ኃይል የለውምን? ዛሬ በፍጥረት ውስጥ ለሚገኙ የተለያዩ ነገሮች የተለያዩ አካላትን ሊሰጥ ከቻለ፤ በትንሣኤ ዕለትስ ለሰዎች አዳዲስ አካላት ሊሰጥ የማይችለው ለምንድን ነው? (1ኛ ቆሮ. 15:35-44)። «አስተውሎታዊ» አመለካከት ለማዳበር በመጣራቸው ሰዱቃውያን የእግዚአብሔርን ዓይነተኛ ኃይል ከደዋል!

ኢየሱስ ግን ከአስተውሎት አልፎ በእግዚአብሔር ቃል፤ በተለይም በዘጸአት 3 እንደተጠቀሰው ለሙሴ የተነገረውን አሳብ ገልጾላቸዋል። በዚያ ስፍራ እግዚአብሔር ራሱን ከአብርሃም፤ ከይስሐቅና ከያዕቆብ ጋር በማስተባበር እነዚህ ሦስቱ የእምነት አባቶች (ፓትሪያርኮች) ሕያዋን እንደሆኑ አረጋግጦአል። በሕይወት ካሉ ደግሞ አስቀድመው ስለሞቱ፤ «ከአካላቸው ውጭ» ነበሩ (ያዕ. 2:26)። ስለሆነም፤ እውነተኛ የመናፍስት ዓለም መኖር አለበት፤ አሊያማ ሙሴ እነዚህን ቃላት አይጽፍም ነበር። (በነገራችን ላይ ሙሴ የመላእክትንም መኖር አረጋግጦአል፤ ዘፍ. 19:15፤ 28:12፤ 32:1)።

ይህም ሆኖ፤ ኢየሱስ ዘጸአት 3:6፤ 15-16 ከሞት በኋላ ሕይወት የመኖሩን እውነታ ማስተማር ብቻ ሳይሆን፤ የትንሣኤውንም እርግጠኛነት አረጋገጠ። ይህም በእርግጠኛነት እንደሚያስረዳ ሳይሆን በተዘዋዋሪ ነው። እግዚአብሔር ሙሉውን ስብእና ስለፈጠረ፤ የሙሉ ስብእና ማለትም የመንፈስ፤ የነፍስና የሥጋ አምላክ ነው (1ኛ ተሰ. 5:23)። «ነፍሳችንን ካዳነ» በኋላ የተቀረውን እኛነታችንን አይተወውም፤ ለሙሉ ስብእና ማለብ የእግዚአብሔር ዓይነተኛ የፈጠራ ተግባር የማይነጣጠል ባሕርይ ነው። ስለሆነም፤ ከሰማያዊ ፍጹምነታችን ጋር የሚስማማ የከበረ አካል ይሰጠናል እንጂ፤ ለዘላለም አካል የሌለን መናፍስት አድርጎ አይተወንም።

ሌላው ጉዳይ እግዚአብሔር ከእምነት አባቶች ጋር ያደረገው የቃል ኪዳን ግንኙነት ነው። ምድራዊ በረከቶችን ለእነርሱና ለትውልዶቻቸው እንደሚሰጥ ቃል የገባላቸው ሲሆን፤ ሕዝቡ ለዘላለም አካል በሌለው

መንፈስ የሚኖር ከሆነ እነዚህን የተስፋ ቃሎች ሊፈጽም አይችልም። ተስማሚ የሆኑና እውነተኛ ክብር ያላቸው አዲስ ሰማይና ምድር ሲኖሩ እንዴት የእግዚአብሔር ሕዝብ ያለክብር ይኖራል?

ኢየሱስ ሰዱቃውያን የካዱትን የመላእክት ህልውና፣ ከሞት በኋላ ሕይወት የመኖሩን እውነታ እንዲሁም የወደፊቱን ትንሣኤ ተስፋ አጽንቶአል፤ ይህንንም ያደረገው ከሙሴ መጻሕፍት አንድ አንቀጽ ብቻ በመጥቀስ ነው! የወደፊቱን ትንሣኤ የሚያስተምሩትን ሌሎች ምንባቦችም ሊጠቅስ ሲችል፣ ዳሩ ግን ተቃዋሚዎቹን በመንገዳቸው ላይ አገኛቸው [ኢሳ. 14:14፤ 19:25-27፤ መዝ. (16):9-10፤ (17):15፤ ኢሳ. 26:19፤ ሕዝ. 37፤ ዳን. 12:27 ተመልከት]።

4. ስለ ዳዊት የቀረበ ጥያቄ (20:41-44)

ፈሪሳውያኑ አሁንም ተሰብስበው ሳሉ፣ ኢየሱስ የመጨረሻውን ጥያቄ ጠየቃቸው፤ ይኸውም፡ «ስለ ክርስቶስ ምን ይመስላችኋል? የማንስ ልጅ ነው?» የሚል ነበር (ማቴ. 22:41-42)። ደኅንነታችንና ዘላለማዊ ፍጻሜአችን ስለ ክርስቶስ በምናስበው ነገር ላይ የተወሰነ በመሆኑ፣ ይህ ለሁሉም ትውልድና ለእያንዳንዱ ግለሰብ ቁልፍ ጥያቄ ነው (1ኛ ዮሐ. 2:21-25፤ 4:1-6፤ 5:1)።

በመሠረቱ፣ የተጠበቀውን ምላሽ የሚያውቁ ሲሆን፤ ይኸውም፡ «የዳዊት ልጅ» የሚል ነበር። ይህንንም ሲሉ እንደ 2ኛ ሳሙኤል 7:13-14፤ ኢሳይያስ 11:1 እና ኤርምያስ 23:5 በመሳሰሉ ጥቅሶች ላይ ተመሥርተው ነበር። እግዚአብሔር መሢሔ ከዳዊት ወገን እንዲመጣና በዳዊት ከተማ በቤተልሔም እንዲወለድ ወስኖ ነበር (ሚክ. 5:2)። የአይሁድ ሕዝቦች ኢየሱስን ከቤተልሔም ሳይሆን ከናዝሬት ጋር ማዛመዳቸው፣ ከልደቱ ጋር የተያያዙትን እውነታዎች እንዳልመረመሩ ያሳያል (ዮሐ. 7:40-53)።

ከዚያም ኢየሱስ መዝሙር (110)ን ጠቀሰላቸው፤ ይህም በአዲስ ኪዳን ውስጥ ከማንኛውም ሌላ መዝሙር በላይ የተጠቀሰ ነው። በዚያን ጊዜ የነበሩት የአይሁድ ሃይማኖት መሪዎች መዝሙር (110)ን ትንቢታዊ መዝሙር አድርገው በመለየት፣ ዳዊት ስለ መሢሔ እንደሚናገር ተረድተው ነበር። ግን መሢሔ የዳዊት ጌታ ከሆነ እንዴት የዳዊት ልጅ ሊሆን ይችላል? ይህ ነበር ሊፈቱት የሚያስፈልጋቸው እንቅስቃሴዎች።

ብቸኛው ማብራሪያ መሢሔ አምላክም ሰውም መሆን እንዳለበት ነው። እንደ ዘላለማዊ አምላክ መሢሔ የዳዊት ጌታ ሲሆን፣ እንደ

ሰው ግን የዳዊት ልጅ ነው (ሮሜ 1:3፤ 9:4-5፤ የሐዋ. 2:32-36፤ 13:22-23)።

ጌታ በአሁኗ ላይ ተቀምጦ ወደ ኢየሩሳሌም ሲገባ ሕዝቡ ኢየሱስን የዳዊት ልጅ እያሉ የጠሩት ሲሆን፤ እርሱም በዕለተ ሆሳዕና አልነበሩቸውም (ማቴ. 21:9፤ ማር. 11:10)። ኢየሱስ መዝሙር (110)፤ 1ን ከራሱ ጋር በማዛመድ፤ ተስፋ የተገባው የእስራኤል መሢሕ የእግዚአብሔር ልጅ እንደሆነ ገልጾአል።

እንግዲህ፤ ፈሪሳውያን ለምን አላመኑበትም ይህ የሆነው አእምሮአቸው ስለተያዘ፤ ልባቸው ስለደነደነና ዓይናቸው ስለታወረ ነበር (ዮሐ. 12:37-50)። እውነቱን ለመመስከር የሚያበቃ ድፍረት አልነበራቸውም፤ በኢየሱስ ክርስቶስ ያመኑትን ሰዎች አሳደዱአቸው። የክርስቶስ ጥያቄ ጠላቶቹን ዝም በማለኘት (ማቴ. 22:46) ይፋዊ ፈተናቸውን ሲያበቃውም፤ ሽንፈትን በጾጋ ሊቀበሉ አልቻሉም።

ግብዞች ስለሆኑና የሚታመኑም ስላልነበሩ የጻፎችንና ፈሪሳውያን አደገኝነት በመጠቀም ኢየሱስ ሕዝቡን ከእነርሱ እንዲጠበቅ አስጠነቀቀ (ቁጥር 45-47፤ ማቴ. 23ን ተመልከት)። ሰዎች የውጪውን ያያሉ፤ እግዚአብሔር ግን ልብን ያያል (ዕብ. 4:12፤ 1ኛ ሳሙ. 16:7)።

እነዚህ የሃይማኖት መሪዎች የፈለጉት ይፋዊ እውቅናን እንጂ ግላዊ ቅድስናን አልነበረም። ስለሆነም፤ በልዩ አልባሳት ይጀቡ፤ ልዩ ሰላምታና ማዕረግ ይኹና በሕዝባዊ መሰብሰቢያዎች ልዩ መቀመጫዎችን ይፈልጉ ነበር።

በዚህ ስፍራ የሚያሳዝኑ ሁለት ነገሮች አሉ። በመጀመሪያ፤ ሆን ተብሎ የሚደረገው ግብዝነታቸው ሰዎችን ለማሞኘትና ለመበዝበዝ የሚያስችላቸው መሸፈኛ ነበር። ከሁሉም የገንዘብ ማግኛ ዘዴዎች ሃይማኖታዊ ሽፋን የሚጠቀሙበት ዘዴዎች የከፉ ናቸው። ሃይማኖታዊ መሪዎች የእግዚአብሔር መቅደስ የሌበች ዋሻ እንዲሆን የቀየሩ ሲሆን፤ ሃይማኖታዊ አምልኮን ወደ ግብዝነት ለውጠዋል። ሕዝቡ በአጠቃላይ መሪዎቹን እንደ መንፈሳውያን ሰዎች ሲመለከት፤ እነርሱ ግን ነፍሳትን ያረክሱና ያጠፋ ነበር (ማቴ. 23:13-36)።

ሁለተኛው አሳዛኝ ነገር የራሳቸውን መሢሕ አንቀበልም ብለው ሊሰቅሉት ድምፅ መስጠታቸው ነው። ኃጢአታቸውን አምነው በመቀበል በኢየሱስ ክርስቶስ ባለማመናቸው፤ ሕዝቡን ለጥፋት ዳረጉ። እነዚህ ሰዎች በመጽሐፍ ቅዱስ «ሊቆች» ሆነው እውነቶቹን ከሕይወታቸው ጋር እንዳላዛመዱ ልብ በል። ሃይማኖታቸው የውጫዊ ታይታ እንጂ የውስጣዊ ለውጥ ጉዳይ አልነበረም።

እንደ ማቴዎስ አቀራረብ (23:37-39)፤ ኢየሱስ እንደገና በሕዝቡ ታውሮ አለማመንና እርሱን ለመቀበል ባለመፍቀዳቸው ሰቆቃውን ገልጾአል።

ብዙ ዕድሎችን ቢሰጣቸውም እነርሱ ግን ሊጠቀሙባቸው አልቻሉም።

እንግዲህ አሁን ጊዜው አልፎ ነበር።

ይኸው ዛሬም ተመሳሳይ ኃዘንም ሲደገም እናያለን። ለዚህ ነው መንፈስ ቅዱስ፤ «ዛሬ ድምፁን ብትሰሙት... ልባችሁን እልክኛ አታደርጉ» የሚለው (ዕብ. 3:7-8)።

«ልጆቻችን እስበስብ ዘንድ ስንት ጊዜ ወደድሁ! አልወደዳችሁምም» (ማቴ. 23:37)።

ስለ መጪው ጊዜ የተነሡ ጥያቄዎች

ሉቃስ 21

አሁን ደግሞ ጥያቄዎች የማቅረብ ተራ የደቀ መዛሙርቱ ነበር።

ይህም የተጀመረው አንዲት ድህ መበለት ለጌታ ስጦታ ይዛ ወደ መቅደስ ስትደርስ ነበር (ቁጥር 1-4)። ከሀብታም ሰዎች ስጦታዎች ጋር ሲነጻጸር የሁለት ሳንቲም ምጽዋቷ ኢምንት ቢመስልም፤ ኢየሱስ ግን የሌሎች ሁሉ አንድ ላይ ቢደረግ የእርሷን እንደማያህል ተናግሯል። የመበለቷ ትንሽ ስጦታ የሚወክለው እኛ ልንሰጥ የምንችለውን ከሁሉም ያነሰ ነገር ሳይሆን፤ ይልቁንም ያለንን ሁሉ ነው። «ብሬንና ወርቁን ተቀበል፤ ያለኝ ሁሉ ላንተ እንዲውል» የሚለውን የምዕራባውያን ዝማሬ ስንዘምር ያለን ሁሉ የእግዚአብሔር እንደሆነ ያስረዳል።

መስጠትን በተመለከተ፤ እግዚአብሔር የሰጠውን ብቻ ሳይሆን የተረፈንንም ጭምር ያያል። ሰዎች የተሰጠውን ያያሉ፤ እግዚአብሔር ግን የቀረውን ጭምር በማየት ስጦታውንና የልባችንን ዝንባሌ ይለካበታል። ዊንስተን ቸርችል፤ «በምናገኘው ነገር ኑሮአችንን እንመራለን፤ ዳሩ ግን በምንሰጠው ነገር ሕይወትን እናተርፋለን» ብለዋል። ይህንንም የተማሩት ከኢየሱስ (6:38) ወይም ከጳውሎስ (2ኛ ቆሮ. 8:1-15) ይሆናል።

መቅደሱ ድሀዬቱ መበለት ልትሰጣቸው በማትችላቸው አያሌ ውድ ጌጣጌጦች የተንቆጠቆጠ ውብ ሕንፃ ነበር፤ ደቀ መዛሙርቱ ይህንኑ ለኢየሱስ ነገሩት። ጌታችን ግን አልተደነቀም፤ ይህ ውብ የአይሁድ መቅደስ የሚፈራርስበት ዘመን እንደሚመጣ ነገራቸው (ቁጥር 5-6)። ቀደም ብሎ ከተማዬቱ እንደምትደመስስ የተናገረ ሲሆን (19:41-44)፤ በዚህ ጊዜ ግን የመቅደሱን መፈራረስ ገለጠላቸው።

ኢየሱስ ከመቅደሱ ወጥቶ ወደ ደብረ ዘይት ተራራ ሲሄድ፤ ጴጥሮስ፤ ዮሐንስና ያዕቆብ ሦስት ጥያቄዎችን ጠየቁት፤ እነዚህም 1) መቅደሱ የሚፈራርሰው መቼ ነው? 2) የመምጫው ምልክት ምን ይሆናል? 3) የዘመኑ ፍጻሜ ምልክቱስ? (ማር. 13:3-4፤ ማቴ. 24:37 ተመልከት)። ደቀ መዛሙርቱ እነዚህ ሦስት ነገሮች በአንድ ጊዜ እንደሚፈጸሙ አስበው ነበር፤ ኢየሱስ ግን በተለየ መንገድ አብራራላቸው። በመጀመሪያ መቅደሱ ይፈራርሳል፤ ከዚያም ተመልሶ

በምድር ላይ መንግሥቱን እስኪመሠርት ድረስ ረዥም ጊዜ ይሆናል (19:11-27 ተመልከት)።

የጌታችን ምላሽ «የደብረ ዘይት ተራራ ገለጸ» ተብሎ የሚታወቅ ሲሆን፤ ይህም በአገልግሎቱ ሁሉ ካቀረባቸው ትንቢታዊ ስብከቶች ዋነኛው ነው። በማቴዎስ 24-25 እና በማርቆስ 13 የበለጠ ተዘርዝሮ የተጠቀሰ ሲሆን፤ ሦስቱንም ምንባቦች ማነጻጸሩ ጠቃሚ ነው። ሉቃስ የጻፈው ለአሕዛብ አንባቢያን በመሆኑ፤ ልንመለከታቸውና ከሕይወታችን ጋር ልናዛምዳቸው የሚገቡንን አስፈላጊ እውነቶች መዝግብ፤ በተለይ አይሁዶችን የሚመለከቱትን አሳቦችን አስወግዷል።

ይህ የአይሁድን ሕዝብ የወደፊት ዕጣ-ፈንታ በተመለከተ በአንድ አይሁዳዊ ለአይሁዶች የተሰጠ መልእክት እንደሆነ ልብ በል። ይህ መልእክት ዛሬ ከእግዚአብሔር ሕዝብ ጋር በግልጽ የሚዛመድ ቢሆንም፤ አጽንኦቱ በኢየሱሳሌም፤ በአይሁዶችና በመቅደሱ ላይ ነው። ጌታችን የተናገረው ለቤተ ክርስቲያን ስለ መምጣቱ አልነበረም፤ ያ በማንኛውም ጊዜ ሊፈጸም የሚችል በመሆኑ ምንም ዓይነት ምልክቶች አያስፈልጉም (1ኛ ተሰ. 4:13-18፤ 1ኛ ቆሮ. 15:51-58)። «አይሁድ ምልክትን ይለምናሉ» (1ኛ ቆሮ. 1:22)፤ ቤተ ክርስቲያን ግን አዳኙን ትጠባበቃለች (ፊልጵ. 3:20-21)።

ስብከቱ በእግዚአብሔር መርሐ-ግብር ውስጥ «ታላቁ መከራ» በሚባለው ክፍለ ጊዜ ላይ ያተኩራል፤ ይህም እግዚአብሔር በዓለም ሕዝብ ላይ ቁጣውን የሚያወርድበት ጊዜ ነው። ብዙ የመጽሐፍ ቅዱስ ተማሪዎች ታላቁ መከራ የሚጀምረው ጌታ በአየር ላይ ተገልጾ ቤተ ክርስቲያኑን ወደ ሰማይ ከወሰደ በኋላ እንደሆነ ያምናሉ (1ኛ ተሰ. 4:13-5:11)። ይህ መከራ ፍጻሜውን የሚያገኘው ኢየሱስ ክርስቶስ ወደ ምድር ሲመለስና ሰላቶቹን በማሸነፍ መንግሥቱን ሲመሠርት ነው (ራእይ 19:1-20:6)።

የስብከቱን ዕድገት በወጥነቱ መመልከት አስፈላጊ ስለሆነ፤ አስተዋጽኦውን እንደሚከተለው እናቀርባለን፡-

የታላቁ መከራ የመጀመሪያ አጋማሽ

(ማቴ. 24:4-14፤ ማር.13:5-13፤ ሉቃስ 21:8-19)

የመከራው መካከለኛ ጊዜ

(ማቴ. 24:15-28፤ ማር. 13:14-18፤ ዳን. 9:24-27)

የመከራው የመጨረሻው አጋማሽ

(ማቴ. 24:29-31፤ ማር. 13:19-27፤ ሉቃስ 21:25-27)።

የማጠቃለያ ምክሮች

(ማቴ. 24:32-25:51፤ ማር. 13:28-37፤ ሉቃስ 21:28-36)

ኢየሱስ የደቀ መዛሙርቱን ጥያቄዎች የመለሰው ከወደፊቱ የእስራኤል ሕዝብ ዕጣ ፈንታ ጋር የተያያዙበትን አራት ርእሰ-ጉዳዮች በመግለጽ ነበር።

1. የዘመኑ መግለጫ (21:8-19)

ኢየሱስ የጠቀሳቸው ከስተቶች በሁሉም የቤተ ክርስቲያን ዘመን ሊታዩ የሚችሉ ናቸው፤ ይኸውም ከመጀመሪያው ጀምሮ አስመሳይ መሢሐች፣ ብሔራዊና ዓለም-አቀፋዊ ቀውሶችና ሃይማኖታዊ ስደት ስለነበረ ነው። ይሁንና፣ የኢየሱስ መምጫ ሲቀርብ እነዚህ ነገሮች በስፋት እየጨመሩ ይመጣሉ። ባለ ቅኔና የትምህርት ባለሙያ የሆኑት ቶማስ ካምፕቤል፣ «የሚመጡት ነገሮች ሁሉ ጥላዎቻቸውን ያስቀድማሉ» ብለዋል፤ ይህም እውነትነት ያለው አሳብ ነው።

ሃይማኖታዊ መታለል ስለሚኖር (ቁጥር 8)፣ የእግዚአብሔር ሕዝቦች ሳይቀር በመሳት አደጋ ውስጥ ይወድቃሉ። ሰይጣን የሰዎችን አእምሮ በማሳትና ልባቸውን በማጨለም ለምእት ዓመታት ወደ ጥፋት የመራቸው አስመሳይ ነው (2ኛ ቆሮ. 11:1-4፣ 13-15፣ 4:1-6)። እስራኤል ብዙውን ጊዜ በሐሰተኛ ነቢያት ወደ ኃጢአት ትሳብ የነበረች ስትሆን፣ ቤተ ክርስቲያንም የራሷ የሆኑ ሐሰተኛ መምህራን ነበሩባት (2ኛ ጴጥ. 2)።

በተለይም የዓለም ከስተቶች አስፈሪ በሚሆኑበት ጊዜ አብዛኞቹ ሰዎች ስለ ወደፊቱ ሁኔታ ይጨነቃሉ፤ ስለሆነም ሃይማኖታውያን ሽቃጮች ሊጠቀሙባቸው ይችላሉ። በሁሉም ዘመን፣ አንድም መሢሕ ነኝ የሚሉ አልያም እርሱ የሚመጣበትን ጊዜ እንደሚያውቁ የሚናገሩ ሰዎች አሉ። እነዚህ ሐሰተኛ ነቢያት የትንበያቸውን ትክክለኛነት «ለማረጋገጥ» በአብዛኛው ቅዱሳት መጻሕፍትን «ይጠቀማሉ።» ይህንንም የሚያደርጉት ኢየሱስ ማንም የመምጫውን ጊዜ እንደማያውቅ በግልጽ ከተናገረው በተቃራኒ ነው (ማቴ. 24:36-44)።

ጌታችን «አትላቱ!» ሲል ይመክረናል፤ እኛም ከልብ ልንቀበለው ይገባል። በሚያታለው ዓለም ውስጥ ሚዛናችንን ለመጠበቅ ብቸኛው አስተማማኝ መንገድ ቅዱሳት መጻሕፍትን ማወቅና እግዚአብሔር የሚነግረንን መታዘዝ ነው (2ኛ ጴጥ. 3:17-18)። የክርስትናን ሕይወት ተግባራዊ ነገሮች እስከንዘነጋ ድረስ በመጽሐፍ ቅዱስ ትንቢቶች

መሞላቱ ሞኝነትና ጎጂም ነው። በሚዛናዊ ሕይወት የሚመሩ ብፁዓን ናቸው።

ዓለም-አቀፍ ሁከት ደግሞ ይኖራል (ቁጥር 9-11)። በቅርብ ዓመታት የተፈጸሙትን የርዕደ-ምድር አደጋዎች መዝግቦ የያዘ ጓደኛ አለኝ። ሌላው የትንቢት ተማሪ የጦርነቶችንና የወረራ ሙከራዎችን እየጻፈ አስቀምጧል። እነዚህ ሁለቱም ሰዎች ጦርነቶች፣ የርዕደ-ምድር አደጋዎች፣ ቸነፈርና ረሃብ «በራሳቸው» ኢየሱስ ቶሎ እንደሚመለስ የሚያሳዩ ምልክቶች እንዳልሆኑ የተናገረውን እውነት ዘንግተዋል። እነዚህ ነገሮች በዓለም ታሪክ ሁሉ ላይ ሲፈጸሙ ኖረዋል።

ይሁንና፣ በመጀመሪያው የታላቁ መከራ አጋማሽ ላይ እነዚህ ክስተቶች በእጥፍ ከመበራከታቸውም በላይ በጥልቀት ይከናወናሉ። ማቴዎስ 24:1-14 እነዚህን ነገሮች በዝርዝር ያቀርባል፤ ይህንኑ ዝርዝር ከራእይ 6 ጋር ብታመሳክር ተመሳሳይ አሳቦችን ታገኛለህ፡-

ክስተቶች	ማቴዎስ	ራእይ
ሐሰተኞች ክርስቶሶች	24:4-5	6:1-2
ጦርነቶች	24:6	6:3-4
ረሃብ	24:7	6:5-6
ሞት	24:7-8	6:7-8
ሰማዕታት	24:9	6:9-11
ዓለም-አቀፍ ሁከት	24:10-13	6:12-17

እንዲያውም፣ አብዛኛው የራእይ ክፍል ማለትም ከምዕራፍ 6-19 የታላቁን መከራ ክፍለ-ጊዜ በዝርዝር በመግለጽ የማቴዎስ 24ን አስተዋጽኦ ይከተላል፤ 1) የታላቁ መከራ የመጀመሪያ አጋማሽ፣ ከምዕራፍ 6-9፤ 2) የመከራው ማዕከል፣ ከምዕራፍ 10-14፤ 3) የመከራው የመጨረሻ አጋማሽ፣ ከምዕራፍ 15-19።

ጌታችን ሕዝቡን፣ «አትፍሩ!» ሲል ይመከራል። እነዚህ ነገሮች መፈጸም አለባቸው፤ ማንም ሰው በምንም ዓይነት መንገድ ሊመልሳቸው አይችልም። ይህ ማለት ግን የእግዚአብሔር ሕዝቦች ለዕውር ዕጣ ይኖራሉ ማለት አይደለም፤ ይልቁንም፣ ሁሉንም ነገር በራሱ ፈቃድ ለሚሠራው አፍቃሪ አምላክ ዕቅድ ይገዛሉ ለማለት ነው (ኤፌ. 1:11)።

በመጨረሻም፣ በይፋዊ መልኩ በአደባባይም (ቁጥር 12-15) በግል ደረጃም (ቁጥር 16-19) የሚደርስ ሃይማኖታዊ ስደት ይኖራሉ።

በመሠረቱ፤ ቃየን አቤልን ከገደለበት ጊዜ አንሥቶ ሃይማኖታዊ ስደት ነበር (ማቴ. 23:34-36፤ የሐዋ. 4:11 ጀምሮ፤ እና 8 ከ 1 ጀምሮ 5:17 ጀምሮ፤ 6:9 ጀምሮ ተመልከት)። ኢየሱስ ሕዝቡ መከራ እንደሚቀበሉ የተናገር ሲሆን (ዮሐ. 15:18-16:4፤ 32-33)፤ ዛሬም ይኸው ቃል እውነት ሆኖ ይታያል (2ኛ ጢሞ. 3:12)። ይሁንና፤ በመጨረሻው ዘመን የሚከሰተው ስደት እጅግ የከፋ በመሆኑ ብዙዎች ሕይወታቸውን ለክርስቶስ አሳልፈው ይሰጣሉ።

ስደት ለሚደርስባቸው ሁሉ ኢየሱስ የሰጠውን ማበረታቻ ልብ በል። በቀዳሚነት፤ በምንሰደድበት ጊዜ ለሰሙ መከራን እንደምንቀበል (ቁጥር 12) እና ይህም ትልቅ ክብር (የሐዋ. 5:41) እንደሆነ ማስታወስ አለብን። ለማስታወስ የሚገባን ጉዳይ ሰዎች ስለሰማችን የሚናገሩት ሳይሆን፤ የክርስቶስ ስም መክበሩ ነው።

ሁለተኛው፤ የመከራ ጊዜያት ለምስክርነት በር ይከፍታሉ (ቁጥር 13-15)። ሐዋርያት በታሠሩና ወደ ሸንጎው በተወሰዱ ጊዜ መልካም ምስክርነት የሰጡ ሲሆኑ (የሐዋ. 4-5)፤ ከዚያን ጊዜ አንሥቶ ለምእተ-ዓመታት ሁሉ የክርስቶስ ባሪያዎች አርአያነታቸውን ተከትለዋል። «ሰማዕት» የሚለው ቃል የመጣው በግሪክ «ምስክር» የሚል ፍች ከሚሰጥ «ማርተስ» ከተባለ ቃል ነው (1ኛ ጴጥ. 3:13-17ን ተመልከት)።

በይፋዊ መልኩ በአደባባይ በሚሰደዱበት ጊዜ፤ የእግዚአብሔር ሕዝብ በታላላቆች ፊት ይቆማሉ፤ ይህ ሲሆን ደግሞ እግዚአብሔር የሚናገሩትን ቃል ስለሚሰጣቸው ሊጨነቁ አይገባም። ይህ የተስፋ ቃል ማጥናት ለማይፈልጉ ሰባኪዎች ወይም የሰንበት ትምህርት ቤት መምህራን ማመኘኛ ሊሆን አይገባም። ይልቁንም፤ ይህ ለታማኝ መስካሪዎች በሚያስፈልጋቸው ጊዜ እግዚአብሔር የሚያስፈልጋቸውን ቃል እንደሚሰጥ የሚያረጋግጥ ነው።

ቅዱሳን ከመንግሥት የሚደርስባቸውን የአደባባይ ስደት መታገሥ ብቻ ሳይሆን፤ ከቤተሰብና ከወዳጆቻቸው የሚመጣቸውንም ተቃውሞ መጋፈጥ ይጠበቅባቸዋል። እንዲያውም፤ ዘመዶቻቸው የይሁዳን ፈለግ በመከተል ክርስቲያን ወዳጆቻቸውን ለሞት አሳልፈው ይሰጣሉ። ጥላቻ፤ እስራትና ሞት፤ በታላቁ መከራ ወቅት የብዙዎች የእግዚአብሔር ልጆች ዕጣ ፈንታ ይሆናሉ።

ይሁንና፤ እግዚአብሔር ሁኔታዎችን በመቆጣጠር ላይ ስለሆነ ሊጨነቁ አይገባም። ከሉዓላዊ ፈቃድ ውጭ የራሳቸው ጸጉር እንኳ አትጠፋም (ማቴ. 10:28-31)። ይህንን በመገንዘብ፤ ሊታገሡና ፈተናውን በእምነትና በቆራጥነት ሊጋፈጡ ይችላሉ።

ዛሬ ብዙ ክርስቲያኖች ከአደባባይ ስደትና ከቤተሰብ ተቃውሞ ነፃ ሆነው ሲደሰቱ፤ ሌሎች ለእምነታቸው እጅግ ከፍተኛ መከራ በመቀበል ላይ ናቸው፤ በዚህ ስፍራ ጌታችን የተናገረው ለእነርሱ ማበረታቻ ነው። አንድ ወዳጅ በምሥራቅ አውሮፓ አገልግሎ ነበርና አንድ የፖላንድ አገር አማኝ፤ «በምዕራቡ ዓለም ያላችሁ ክርስቲያኖች መከራ ስለማትቀበሉ እየጸለይንላችሁ ነው። ጌታ ወደ ዓለም እንዳትመለሱ ሊረዳችሁ ይገባል» ብሎታል።

ኢየሱስ በዚህ ስፍራ የዘረዘራቸው ነገሮች ለምእተ-ዓመታት ሲፈጸሙ የኖሩ በመኖናቸው፤ ቶሎ እንደሚመጣ የሚያሳዩ ምልክቶች አይደሉም። ይሁንና፤ የጌታችን መምጫ ሲቃረብ፤ እነዚህ ነገሮች በብዛትና በይዘት ይጨምራሉ። ስለ ጌታ ምጽአት አመለካከታችን ምንም ዓይነት ቢሆን፤ ሦስቱን ምክሮቹን ልብ ልንላቸው ይገባል፤ «አትሳቱ! አትፍሩ! አትጨነቁ!»

2. የመቅደሱ መፈራረስ (21:20-24)

ይህ ምንባብ የሚገኘው በሉቃስ ወንጌል ውስጥ ብቻ ነው፤ ምንም እንኳን በማቴዎስ 24:16-21 እና በማርቆስ 13:14-17 ተመሳሳይ አሳቦች ቢኖሩም በሁሉም ወንጌላት ውስጥ እንዲህ ዓይነት ምንባብ የለም። ይህም ሆኖ፤ ማቴዎስና ማርቆስ «የጥፋት ርኩሰት» በአይሁዶች መቅደስ የሚቆመውና ሐሳዊ-መሢሐ (የዓለም ገዥ) እስራኤልን ማሳደድ የሚጀምርበትን የመከራውን ዘመን አጋማሽ እያመለከቱ መጻፋቸው ግልጽ ነው (ዳን. 9:24-27፤ ራእይ 13)። ይህ ሲፈጸም ታላቁ መከራ ሊደርስ በመሆኑ፤ ሕዝቡ እንዲሾሽና እንዲደበቅ ኢየሱስ አስጠንቅቋል።

የሉቃስ ዘገባ የሚያመለክተው በታላቁ መከራ ጊዜ የሚፈጸሙትን ክስተቶች ሳይሆን፤ ከ40 ዓመታት በኋላ በ70 ዓ.ም. በሮም ወታደሮችና በቲቶ አማካኝነት የሚደርሰውን የኢየሩሳሌምን ውድመት ነው (19:41-44ን ተመልከት)። ይህ አስከፊ ክስተት ሰይጣን በመከራው የመጨረሻ አጋማሽ ውስጥ በእስራኤልና በማያምኑ ሕዝብ ላይ ቁጣውን በሚያወርድበት ጊዜ ለሚፈጸመው ነገር «ቅድመ-መከራ» ነበር (ራእይ 12:7-17)። የአይሁድ ታሪክ ጸሐፊ የነበረው ጆሲፊስ እንደ ጻፈው ቲቶ ከተማዬቱን በያዘ ጊዜ ከአንድ ሚሊዮን የሚበልጥ ሕዝብ በሮማውያን ወታደሮች እንደተገደለና 100,000 በላይ እንደተማረኩ ዘግቦአል።

በ586 ዓ.ዓ. «የአሕዛብ ጊዜ» ሲጀምር ባቢሎናውያን ከተማዬቱን አውድመዋት ስለነበር፤ ኢየሩሳሌም በአሕዛብ የተረገጠችው በዚህ ጊዜ

ብቻ አልነበረም። ይህ በእግዚአብሔር ዕቅድ ውስጥ በጣም ጠቃሚ የሆነው ክፍለ-ጊዜ የሚፈጸመው ኢየሱስ ክርስቶስ ወደ ምድር ሲመለስ፤ የእሕዛብን ኃይል ሁሉ ሲያጠፋና የራሱን የጽድቅ መንግሥት ሲመሠርት ነው (ዳን. 2:34-36፤ 44-45፤ ራእይ 19:11 ጀምሮ)።

ዛሬ የጌታችውን መመለስ የሚጠበቁ አማኞች ከቁጥር 20-24 ያለውን ክራሳቸው ሁኔታ ጋር ሊያዛምዱ አይገባም። ኢየሱስ ይናገር የነበረው በ70 ዓ.ም በኢየሩሳሌም ላይ ስለሚደርሰው አደጋ ነው። በማቴዎስ 24:15-28 እና ማርቆስ 13:14-23 በመከራው አጋማሽ ላይ ስለሚሆነው የእስራኤል ሁኔታ እየተናገረ ነበር። የጌታችን መምጣት ለቤተ ክርስቲያን የሚፈጸመው «በቅጽበት ዓይን» በመሆኑ (1ኛ ቆሮ. 15:52)፤ ወደ ቤቱ በመሄድ ልብሱን ለማምጣት ጊዜ የሚያገኝ አይኖርም፤ በሰንበት ስለመጓዝ ወይም ለሚያጠቡ እናቶችና ለሕፃናትም ለማሰብ አንጨነቅም።

እስካሁን ድረስ ኢየሱስ በመልእክቱ መቅደሱ መቼ እንደሚፈራርስና የዘመኑን ፍጻሜ የሚያሳዩ ምልክቶች የትኞቹ እንደሆኑ ለደቀ መዛሙርቱ ገልጾአል። አሁን ደግሞ ታላቁ መከራ በሚፈጸምበት ጊዜ ስለሚሆነው የራሱ ምጽአት ይነግራቸዋል።

3. የጌታ ምጽአት (21:25-28)

ራእይ 15-19 እግዚአብሔር «በያዕቆብ መከራ ዘመን» (ኤር. 30:7) የመጨረሻ አጋማሽ ወቅት ወደ ምድር የሚልካቸውን አስፈሪ የፍርድ ምልክቶች ይገልጻል። እነዚህ ነገሮች ሲደርሱ፤ የጌታ መምጫ እንደቀረበ ይታወቃል። «የሞገዶች መነሣት» በማዕበሉ ውስጥ እንዳሉ ሞገዶች የሕዝቦችን መነሣትና መውደቅ ያሳያል [መዝ. (46):1-6፤ ራእይ 17:15]። ይህ የሚያስፈራ ወቅት በመሆኑ በምድር የሚኖሩ ሁሉ ይንቀጠቀጣሉ፤ ይህም ሆኖ፤ ሰዎች ከኃጢአታቸው ንስሐ ገብተው ወደ እግዚአብሔር ሊመለሱ አይፈልጉም (ራእይ 9:20-21፤ 16:9-11)።

ማቴዎስ 24:29 ፀሐይና ጨረቃ እንደሚጨልሙና ከዋክብት እንደሚወድቁ ይናገራል (ኢሳ. 13:10፤ 34:4፤ ኢዩ. 2:10፤ 31፤ 3:15)። ማቴዎስ 24:30 «የሰው ልጅ ምልክት» በሰማይ እንደሚታይ ይናገራል። ይህ «ምልክት» ምን እንደሆነ ባናውቅም፤ በምድር ሕዝቦች መካከል ፍርሃትን የሚዘራ ይሆናል። ከዚያ በኋላ፤ ኢየሱስ ክርስቶስ ይገለጽና ዓይን ሁሉ ያየዋል (ራእይ 1:7)። የእስራኤል ሕዝብ

መሢሐን በመጨረሻው ለይቶ ያውቀውና ንስሐ በመግባት አምኖ ይድናል (ዘካ. 12:10-14፤ ማር. 14:61-62ን ተመልከት)።

እነዚህ አስፈሪ ምልክቶች ላልዳኑት ሕዝብ ሽብርን ያስከትላሉ፤ በመከራው ዘመን በጌታ ያመኑት ግን ምጽአቱ በቶሎ እንደሚደርስ ስለሚያውቁ የሚያጽናና ተስፋ ያገኛሉ (ቁጥር 7)። ዛሬ አማኞች የምንጠባበቀው አዳኙን እንጂ ምልክቶችን አይደለም። ይህም ሆኖ፤ «የሚመጡ ነገሮች ጥላዎቻቸውን ሲያስቀድሙ» ስናይ፤ የጌታ ምጽአት እንደቀረበ እናምናለን።

የክርስቶስ መገለጽ ቅጽበታዊ፤ የከበረና ከፍተኛ ኃይል የታከለበት ይሆናል (ቁጥር 27)። በዚህ ስፍራ ማብራሪያው የተወሰደው ከዳንኤል 7:13-14 ነው፤ ይህም ደቀ መዛሙርት ያውቁት የነበረ መሢሐዊ ምንባብ እንደሆነ ይገመታል። ኢየሱስ እንደሄደ ሁሉ ተመልሶ እንደሚመጣ መላእክቱ ተናግረዋል (የሐዋ. 1:9-11)፤ አዎን፤ እንደሄደ እንዲሁ ይመጣል (ራእይ 1:7)።

የክርስቶስን ዳግም ምጽአት ትምህርት ቸል የሚሉና የሚያቃልሉ ሰዎች አሉ። እስካሁን ቤተ ክርስቲያን ለ2,000 ዓመታት ስትጠባበቅ አልመጣም! ጴጥሮስ በ2ኛ መልእክቱ ምዕራፍ ሦስት ለዚህ ወቀላ ምላሽ ሰጥቷል። ጴጥሮስ እኛ ብናምንም ባናምንም እግዚአብሔር የተስፋ ቃሎቹን እንደሚጠብቅና የእርሱ የጊዜ አለካክ ከሰዎች እንደሚለይ አመልክቷል። በተጨማሪም፤ የሚዘገይበት ምክንያት ያልዳኑት ኃጢአተኞች ንስሐ እንዲገቡና መምጣቱን ተዘጋጅተው እንዲጠባበቁ ነው። መዘግየት የሚመስለው ቆይታው ለቤተ ክርስቲያን ከባድ ቢሆንም፤ ላልዳኑት ግን ጥሩ ዕድል ነው።

ጥያቄዎቻቸውን ከመላሰ በኋላ፤ ጌታ መልእክቱን ከልባቸው ጋር አዛምዶአል፤ ይህንንም ያደረገው ሁለት የመዝጊያ ምክሮችን በመስጠት ነበር፤ «እውቁ!» እና «ትጉ!»

4. የአማኞች ኃላፊነቶች (21፡ 29-38)

በመጽሐፍ ቅዱስ የበለሰ ዛፍ ብዙውን ጊዜ የእስራኤል ተምሳሌት ነች (13፡6-10፤ ሆሴ. 9፡10)። አንዳንድ የመጽሐፍ ቅዱስ ተማሪዎች ይህንን ምሳሌ በሚያዝያ 15 ቀን 1948 ዓ.ም. እ.ኤ.አ. የእስራኤል መንግሥት መመሥረት ጌታ ቶሎ እንደሚመለስ የሚያሳይ «ምልክት» ነው ሲሉ ይፈታሉ። በመሠረቱ እስራኤል ከአያሌ ምእተ ዓመታት ፖለቲካዊ ቀንበር በኋላ አሁን ነጻነት ማግኘቷ ጠቃሚ ነው። ይህም ሆኖ፤ ሉቃስ ከአንድ የሚበልጡ አገሮች መሳተፋቸውን ለማሳየት «ዛፎችን ሁሉ» ሲል አክሏል (ቁጥር 29)። ኢየሱስ የሚለው በዓለም

የብሔርተኝነት መስፋፋት በአስተውሎት ሊታይ እንደሚገባ ነው። በቅረብ ዓመታት የብሔርተኝነትን መስፋፋትና የአዳዲስ ሕዝቦችን ማቆጥቆጥ ታዝበናል፤ ምናልባትም ይህ የጌታን መምጫ እንደ ቀረበ የሚያሳይ «ምልክት» ይሆናል።

ይሁንና፣ በዚህ ስፍራ ዋናው አሳብ እየሆነ ያለውን ማወቁ ነው። የዛፍ ቅጠሎች መለምለም የክረምቱን መግባት እንደሚያመለክት ሁሉ፣ የእነዚህም ምልክቶች መታየት የጌታ ምጽአት እንደቀረበ ያሳያል (ተመሳሳይ ምንባብ ከ12:54-57 ተመልከት)። ዋናው አማኝ እግዚአብሔር የተስፋ ቃሎቹን እንደሚጠብቅና ቃሉ እንደማይታጠፍ ማወቁ ነው (ኢያ. 23:14)።

ቁጥር 32 የሚዛመደው ከየትኛው ትውልድ ጋር ነው? የኢየሱስን በአካል መመልስ የሚጠራጠሩ ሰዎች ይህ አሳብ በሐዋርያት ዘመን የነበረውን ትውልድ እንደሚያመለክት በመግለጽ፣ «የጌታ ምጽአት» ምናልባትም በበዓለ ጎምሳ ቀን በመንፈስ ቅዱስ መውረድ (የሐዋ. 2) ወይም በ70 ዓ.ም. የኢየሩሳሌም መደምሰስ እንደሆነ ይተረጉማሉ። ይሁንና፣ ከእነዚያ ክስተቶች በፊትም ሆነ በኋላ ኢየሱስ ከጠቃቀሳቸው ክስተቶች የተፈጸሙ የሉም። በእስራኤል ነፃ መውጣትና መንግሥት መመሥረትም ከፍጻሜ አልደረሱም።

ምናልባትም ኢየሱስ የሚመለከተው እነዚህ ነገሮች በሚፈጸሙበት ጊዜ በምድር ላይ የሚገኘውን ትውልድ ሳይሆን አይቀርም። የእነዚህ ነገሮች ፍጻሜ አንድ ጊዜ ከተጀመረ በፍጥነት የሚያበቃ በመሆኑ፣ ለአንድ ትውልድ ዕድሜ ያህል ይቆያል ማለቱ ነው። «ትውልድ» ተብሎ የተተረጎመው የግሪክ ቃል «ዘር» የሚል ፍችም ሊኖረው ስለሚችል፣ የእስራኤልን ሕዝብ ሊያመለክት ይችላል። ኢየሱስ ይህንን ቃል በማርቆስ 8:12፣ 38 እና 9:19 በዚህ መንገድ ተጠቅሞአል። ኢየሱስ ለደቀ መዛሙርቱ እስራኤል ከምትጋፈጣቸው መከራዎች ሁሉ ባሻገር በእግዚአብሔር እንደምትጠበቅና እንደማትጠፋ እያረጋገጠ ነበር። ሰይጣን የእስራኤልን ሕዝብ ለማጥፋት ሲፈልግ ኖሮአል። ግን አይሳክለትም።

የመጀመሪያ ምክሩ «እወቁ!» ሲሆን፣ ሁለተኛው «ትጉ!» ነው (ቁጥር 34-36)። ምንም እንኳ እነዚህ ምክሮች በታላቁ መከራ ጊዜ ለሚኖሩ አይሁዶች የተለየ ትርጉም ቢኖሩአቸውም፣ በሁሉም ዘመን ለሚኖሩ የእግዚአብሔር ሕዝብ የሚጠቅሙ ናቸው። «ትጉ!» የሚለው በመሥመር ላይ ቆሞ ምልክቶችን በትጋት መጠባበቅ ሳይሆን፣ መንቃትንና ተዘጋጅቶ መቆየትን የሚያመለክት ነው። ስለ ሕይወት

በማሰብ፡ በዓለምና በሥጋ ፈተናዎች መዛል ቀላል ስለሆነ፤ ይህ ምክር ዛሬ ለእኛ የጠበቀ ማስጠንቀቂያ አለው (12:35-48ን ተመልከት)።

በአስቸጋሪ ጊዜያት ሁሉን ነገር ትቶ እንዳልዳነው ዓለም መኖር መጀመሩ ቀላል ነው፤ በታላቁ መከራ ጊዜ የሚኖሩ አማኞች ያንኑ ፈተና ይጋፈጣሉ። ጌታቸው በሚመለስበት ጊዜ ተዘጋጅተው ሊጠባበቁ ስለሚሹ፤ ነቅተው ሊጸልዩና በዙሪያቸው የሚገኘውን ፈተና ሊቋቋሙ ይገባል።

ቁጥር 36 በቀዳሚነት የሚያመለክተው ጌታ መንግሥቱን ለመመሥረት ወደ ምድር በሚመለስበት ጊዜ በፍርዱ ቀን በፊቱ የሚቆሙትን አማኞች ነው (ማቴ. 25:31-46)። በኅዳር ወደ መንግሥቱ ሲገቡ ፍየሎች ግን ወደ ውጭ ይጣላሉ። አንዳንድ የእግዚአብሔር ሕዝቦች በታላቁ መከራ ፍርዶችና በስደት የሚሞቱ ሲሆኑ፤ ሌሎች «ያመልጡና» ኢየሱስ ክርስቶስ በክብር ሲመለስ ያዩታል።

በዚያ «አስቸጋሪ ጊዜ» አማኞች ለዓለምና ለሥጋ ለመገዛት የሚፈተኑ ከሆኑ፤ በአሁኑ የምቶትና የጥሩ ኑሮ ዘመን ያሉ ክርስቲያኖች የበለጠ ከፍተኛ አደጋ መጋፈጥ አለባቸው። ዛሬ ጌታችን መቼ እንደሚመጣ አናውቅም፤ ስለሆነም ታማኝና ዝግጁ ሆኖ መቆየቱ ጠቃሚ ነው።

እግዚአብሔርን ይፈራ የነበረው የእስኮትላንድ ፕረስቢተሪያን አገልጋይ ሮበርት ሙራይ ማክቺን አንዳንድ ጊዜ ሰዎችን፤ «ኢየሱስ ዛሬ እንደሚመጣ ታምናላችሁ?» ሲል ይጠይቅ ነበር። ብዙውን ጊዜም፤ «አናምንም» ሲሉ ይመልሱለታል፤ እርሱም፤ «ከእንግዲህ ብትዘጋጁ ይሻላል፤ እናንተ በማታስቡባት ሰዓት ይመጣልና!» ይላቸዋል።

አሁን በሕይወት የሌለው ቫንስ ሄቭነር፤ «እኔ የምጠባበቀው የመለኮትን ድምፅ እንጂ የሚታይ ምልክት አይደለም» ብሏል።

የመለኮት ድምፅ! የመላእክት አለቃ ጩኸት!

«አሜን፤ ጌታ ኢየሱስ ሆይ፤ ና!» (ራእይ 22:20)።